

Staatssecretaris Johannes van der Reijden gefotografeerd in Oegstgeest

*Elk boekje van het duo G'jowall en Wählöö
is voor mij een kleine roman waarin zij
schrijven over de lotgevallen
alsook over de karakters
van hun speurders.
Gewone mensen, met
gevoelen, van
menselijkheid,
hang naar liefde en een
beetje waatschappycritische.*

Joop van der Reijden

THRILLERS & DETECTIVES

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel. Verschijnt 5 maal per jaar.

Redactie en Administratie p/a Nic. Maesstraat 139 hs, 1071 PX Amsterdam. 4e jaargang nummer 4, september 1984 prijs 3,75

**Misdaad en Politiek
op blz 24**

**Vrouwelijke speurders, half-seniele speurders, keiharde
speurders. Alles kan, als de regenjas maar aanblijft**

Omslagverhalen

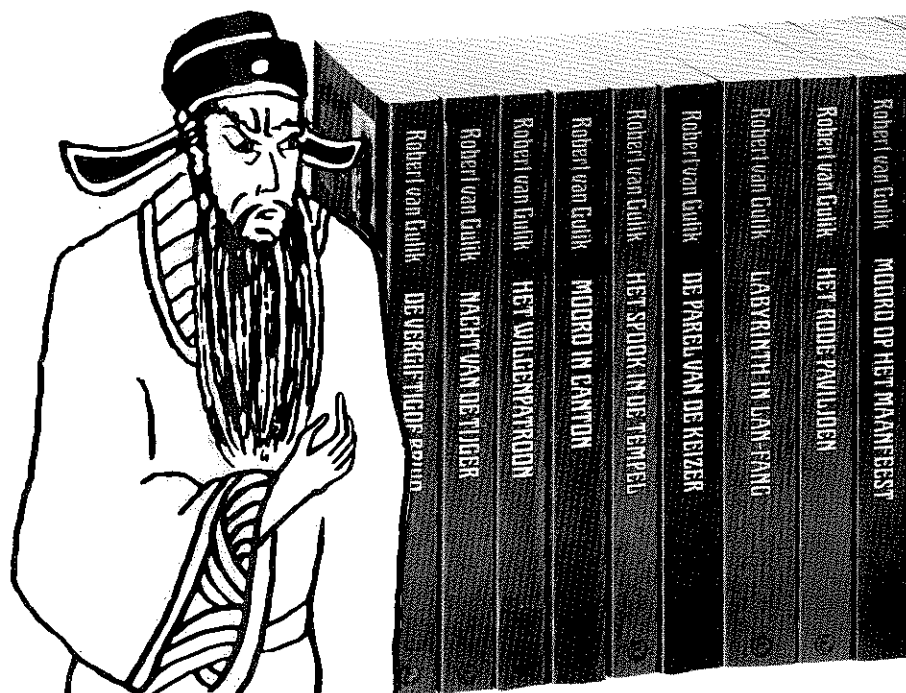
The Chandler Collection, deel 1, 2 en 3, uitgegeven door Picador, is een stel boeken om je vingers bij af te likken. Chandler was een schrijver die voortdurend bleef schaven aan zijn stijl totdat alles perfect op papier stond. Het vele werk dat aan de vormgeving van zijn verzameld werk is besteed, zou hem dan ook erg veel plezier doen. De drie delen zijn een eenheid gebleven. Bij alle drie is de moderne stad als leidraad gebruikt voor de visualisatie. De ontwerper gebruikte foto's van imposante delen van wolkenkrabbers. De ene keer genomen vanuit een zogenaamd kikkerperspectief. In een ander geval een blok flatgebouwen waarvan uit alle ramen licht straalt. Ook is op van de omslagen de skyline van New York te herkennen. Dit lijkt een kleine misser bij de keuze van de foto's, omdat het werk van Chandler zo onverbrekkelijk met Los Angeles is verbonden. Op al deze omslagen, die zijn ontworpen door Nancy Slolims, een naam die even fraai en intrigerend is als haar werk, is tevens gebruik gemaakt van silhouetten

van personages. Dat is een hele goede vondst natuurlijk, vanwege het suggestieve effect en het vermijdt de herkenbaarheid, zodat je geen beeld van de hoofdfiguren opgedrongen krijgt, maar dat juist in je eigen verbeelding kan vormen. De kleuren zijn erg goed gebruikt en getuigen van een goede smaak. Ze zijn niet schreeuwerig zoals veel thrilleromslagen kenmerkt, maar eerder ingetogen, als ging het om chique cadeaupapier. Ook de belettering is geheel in overeenstemming met het algehele gevoel van kwaliteit dat je krijgt als je deze boeken beetpakt. De ontwerper heeft een letter uitgekozen die strak is en is uitgerust met slechts een rudimentair schreefje. Hij herinnert aan de klassieke lettertypen van weleer. De tekst is mooi wijd gespatieerd en geplaatst in een rechthoekig blok bovenin. Het binnenwerk is ook prachtig verzorgd. Op de verhalen hoeft ik natuurlijk niet verder in te gaan. Chandler staat, desnoods voorzien van een afgrijselijke omslag, borg voor exquis leesgenot.

Steye Raviez

"Een geleerde heer wordt onaangenaam verrast; een geheime gang verschaft de sleutel tot het mysterie."

Rechter Tie. In totaal schreef Robert van Gulik 18 boeken waarin deze onnavolgbare chinese speurder centraal staat. Alle 18 delen - voorzien van een inleiding van Janwillem van de Wetering - zijn weer verkrijgbaar bij uw boekhandel. Per stuk f15,90.

Elsevier

Hollandse Nieuwe

Degelijke politie

Vanaf 1975 heeft uitgeverij A.W. Bruna & Zoon ieder jaar een boek van Jackie Lourens op de markt gebracht. Politieromans waarin hoofdinspecteur Erik Jager en zijn rechteerteam van de afdeling Ernstige Delicten optreden tegen de misdaad in Castellaan aan de Rijn. Een fictief provinciestadje dat sterk doet denken aan Alphen aan de Rijn waar de in 1924 geboren Lourens momenteel woont. Tien boeken zijn er nu van haar verschenen. Stuk voor stuk heel aardige verhalen, geschreven in een vlotte stijl met veel levendige dialogen en met raak getypeerde karaktertekeningen van de rechercheurs en de tijdens de onderzoeken ten tonele gevoerde personen. Uit haar boeken blijkt een grote kundigheid van het politiewerk dat ze nauwgezet beschrijft. De verhalen bevatten een goed gedoseerde hoeveelheid actie en spanning en knap geconstrueerde, logische plots, een enkele geforceerde ontknoping daargelaten. Jackie Lourens had een tiental jaren boeken uit het Amerikaans vertaald voor uitgeverij Gottmer en een tijdlang korte verhalen geschreven voor een boulevardblad, voordat ze in 1971 begon met het schrijven van haar eerste politieroman. In 1975 werd dat boek *Ze kunnen het niet laten* door Bruna uitgegeven. Met het verschijnen van haar daaropvolgende romans steeg haar populariteit en *Was de kat getuige* haar vijfde boek, werd zelfs in het Russisch vertaald. In de loop der jaren hebben haar boeken enkele veranderingen ondergaan. Zo schreef ze de eerste vijf nog onder de naam *A. Lourens-Koop*, vanaf *De zaak Beukestein* werd het Jackie Lourens. In haar zevende en tevens zwakste boek *Een kwestie van seconden*, probeerde ze een andere stijl uit. Ze schreef het in de tegenwoordige tijd en veranderde het perspectief door Erik Jager te promoveren tot ik-persoon. Gelukkig heeft ze dat schrijven in de tegenwoordige tijd tot dit ene probeersel beperkt. Jammer genoeg is Erik Jager ook de 'ik' in de twee laatste boeken gebleven. Toegegeven, de formule kon een opfrisser gebruiken maar deze toch al minder elegante schrijfstijl is vooral niet zo'n geslaagde oplossing omdat de auteur een vrouw is en de ik-figuur van het mannelijke geslacht. En Lourens schrijft te vrouwelijk om - in deze vorm - van Erik Jager een overtuigende mannelijke persoonlijkheid te maken. **Dossier Kerstnacht** (zie B, 6,25) is het tiende en laatst verschenen boek. In dit verhaal krijgt Erik Jager een anoniem pakketje toegezonden dat een oud pistool bevat. Na onderzoek blijkt dit wapen gebruikt te zijn bij een moord op de Leusderheer bij Amersfoort, die vlak voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog gepleegd werd. Ten gevolge van de chaos die ontstond door de oorlog, werd deze moord echter nooit opgelost. Om meer gegevens over dit misdrijf te verzamelen

gaat Erik Jager naar Amersfoort waar hij, evenals zijn schepster, zijn jeugd heeft doorgebracht. Lourens heeft als achtergrond voor deze zaak veel herinneringen uit haar eigen jeugd verwerkt. Commissaris van Rooyen, de vader van haar vriendin en de conciërge van het gym, Schoenman, worden met name genoemd. Naast dit historische geval heeft ook de actuele en zeer dramatische moord op twee politieagenten die tijdens een surveillance op kerstnacht beschoten worden, een groot aandeel in dit verhaal. Een aantal mensen die betrokken waren bij de moord op de Leusderheer blijken ook hier weer een rol in te spelen, waarbij opgemerkt kan worden dat de link die tenslotte tussen deze twee zaken gelegd wordt, gebaseerd is op een wel erg toevallige samenloop van omstandigheden. Behalve dit feit en de tegenvallende ik-vorm, toch weer een spannend en sfeervol verhaal vol actie.

Ter gelegenheid van de uitgave van dit tiende boek heeft Bruna als relatiegeschenk voor pers en boekhandel een kort verhaal van Jackie Lourens geprint. Het is een éénmalige oplage van driehonderd exemplaren die een korte biografie bevat en gesignd is door de schrijfster. De titel van het verhaal is *Een ezel in de lentemaan*. Een erotische anekdote die zich afspeelt in het Chinese Keizerrijk. Lourens heeft zich voor dit verhaal een oosters aandoende stijl eigen gemaakt, hetgeen een authentieke sfeer oproept. Het verhaal gaat over een jonge Chinees die van het platteland vertrekt naar de grote stad om daar af te studeren, maar al het geld dat hij van zijn vader meekreeg geeft uit aan de hoeren. Een leuk cadeautje. (CL)

In dit gore beroep moet je zo hard zijn, dat je de moord op je eigen moeder zou kunnen behandelen,' zegt rechercheur De Cock in *De Cock en de dood van een clown* van Baantjer (De Fontein, 14,40). Hij moet huiveren bij de gedachte dat zijn oude moeder het slachtoffer van een gruwelijk misdrijf zou worden. Dat soort zinnen geeft een aardige indruk van de stijl waarin deze Amsterdamse politieromans geschreven zijn. Het is allemaal nogal Volkstoneel met veel politieroutine vermengd. Dit keer gaat er van alles verkeerd met een groepje variété-artisten. Het Amsterdam van Baantjer lijkt overigens wat harder te worden. Wat blijft en dat is wel zo aardig, is de benadering van de misdaad als onderdeel van de maatschappij, waar je wel tegen moet zijn, maar waarbij je ook het begrip moet opbrengen waarom mensen tot hun daden komen. (TC)

Merkwaardig

Margreet Hirs heeft in **Crime Jaarboek 2** (Zwart Beertje, 8,50) vijftien verhalen verzameld van bekende en minder bekende Nederlandse en Vlaamse auteurs. De verhalen zijn over het algemeen van goede kwaliteit en bieden een rijke variatie aan thema's, waarbij de fantasie soms een hoge vlucht neemt. Onder de bekende auteurs vinden we *Jacques Post*, die voor een prima verhaal inspiratie heeft gevonden bij de tv-serie *Dallas* en *Janwillem van de Wetering* die een huiveringwekkend toekomstbeeld ontvouwt. Onder de minder bekende komt *Thomas Wintner* goed uit de bus met een geestig SF-verhaal en laat *Bert Hiddema* in een recht voor zijn raap geschreven verhaal blijken geen hoge pet op te hebben van de politie. Het Jaarboek nodigt hiernaast een ieder die zin heeft, uit een gooi te doen naar de Havank-trofee. Hiervoor moet men een misdaadroman of misdaadverhaal inzenden. De winnaars van deze wedstrijd, waarvoor de termijn 1 oktober a.s. sluit ontvangen de trofee. Om het goed te maken krijgen ze daarnaast ook een geldbedrag (5000 gulden voor de bekroonde roman en 500 voor de vijf beste verhalen). (HKO)

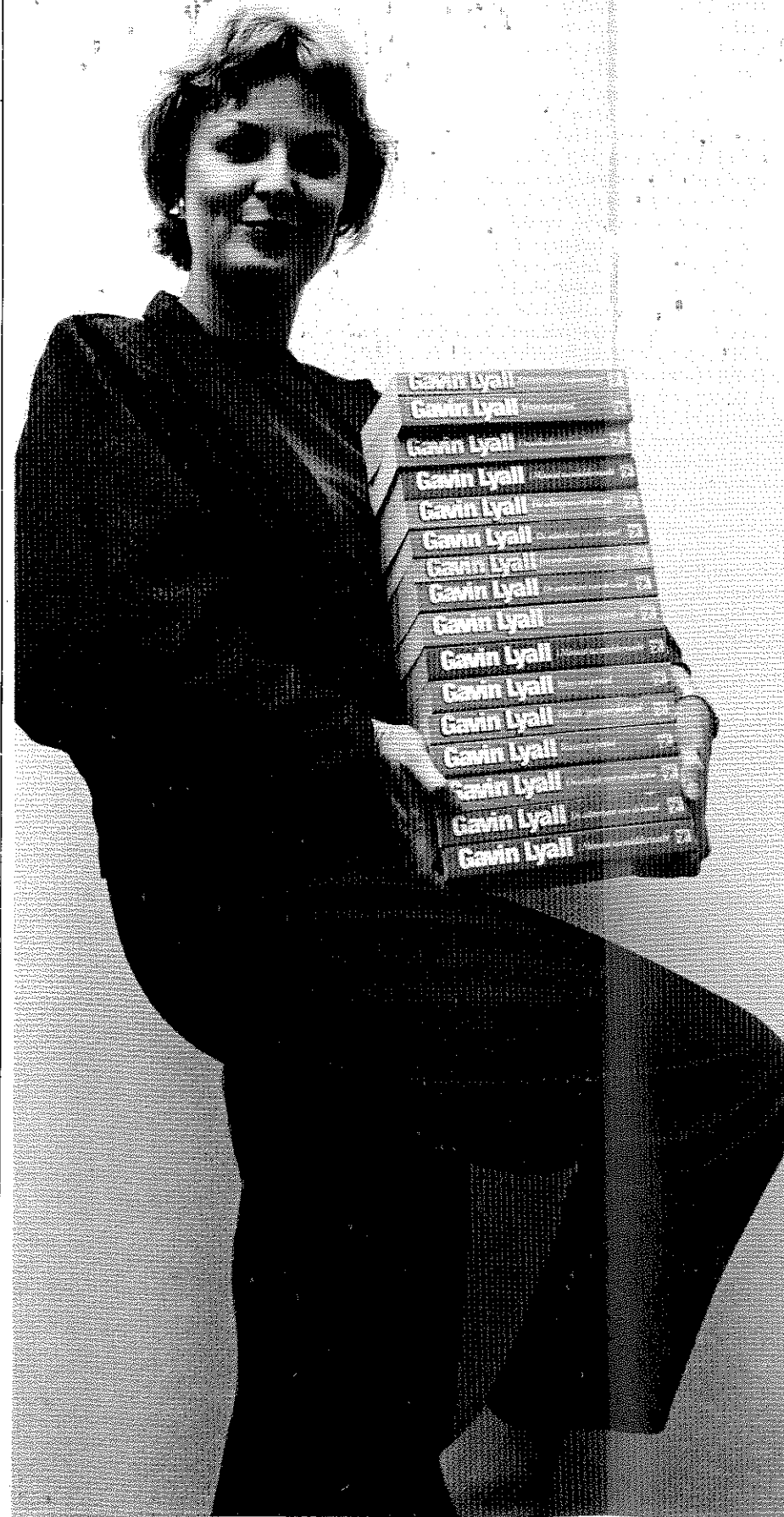
Van Havank zelf is *De Zilveren Hazewind* A.W. Bruna, 19,90) verschenen. Het is een reconstructie van een nooit verschenen roman uit 1936 door de Havank-kenners drs. Sef Passage. Grote delen van dit manuscript zijn later voor *De Cycloop* gebruikt. De reconstructie is leuk voor de liefhebbers, maar degenen die Havank sinds hun jongensjaren nooit meer hebben gelezen, kunnen er maar beter niet aan beginnen. De achterhaalde humoristische toon, de bordpapieren personages en de volkomen gratuite ontknoping zorgen voor weinig meeslepende lectuur. De Franse Inlichtingendienst doet een beroep op hoofdinspecteur Bruno Silvère

In dit nummer

Zoals iedere keer zijn er ook dit maal de vaste recensierubrieken **Hollandse Nieuwe**, **Werk van Buitenlanders**, **Made in USA & UK**, **Kort Amerikaans**. **Rauwe Werkelijkheid** behandelt de parapsychologie. Kijk uit je Doppen over sterreporter Rik Ringers en Britse Misdaadgolven over oudjes. Omslagverhalen jubelt over Chandler.

Jake Hunt raakt betrokken in de jacht op **Connie Niles**. Zie de tweede aflevering van de strip van Martin Lodewijk en Jacques Post. Een profiel over stilist **Ross Thomas** en een spannende achtervolging in Zuid-Frankrijk door **Bert Hiddema**.

Zie verder hoe je alles te weten kunt komen over de Nederlandse misdaadromans als je een nieuwe abonnee werft (met het uitscheurkaartje in het midden).

en zijn potsierlijke ondergeschikte inspecteur Charles Carlier (alias De Schaduw) om uit te zoeken wie informatie over een uiterst belangrijke uitvinding die door de Marine wordt gebruikt, heeft laten uitlekken. Een eenogig misdadig genie, bijgenaamd De Roofvogel, blijkt hier achter te zitten. De zaak krijgt voor Silvère ook nog een persoonlijk karakter door de moord op een geheim agente met wie hij op romantische voet verkeerde. (HKo)

Nagalm

Tomas Ross lijkt zich te willen specialiseren in politieke schandalen in ons land vanaf de Tweede Wereldoorlog. In *Het Poesjkin plan* (v. Holkema & Warendorf, 22,50) gaat het om de rol van een liberale politicus die voor Slavenburg Bank werkte en op de hoogte is van een oliezwendel waarvan de Russen slachtoffer zijn geworden. De serieheld van Ross, de BVD-agent Finch, moet naar Moskou om belastende documenten in zijn bezit te krijgen. Ross weet het allemaal aardig en knap op papier te krijgen, maar zijn boeken lijken één lange nagalm van buitenlandse voorbeelden. Het doet verder potsierlijk aan dat de BVD slechts over één agent beschikt, maar verder wel diverse afdelingschefs heeft die allemaal met naam en toenaam worden vermeld. De titel van het boek is een opzettelijke poging het verhaal een Russisch cachet te geven, zonder dat hij veel met het verhaal te maken heeft. (TC)

Een grote slok

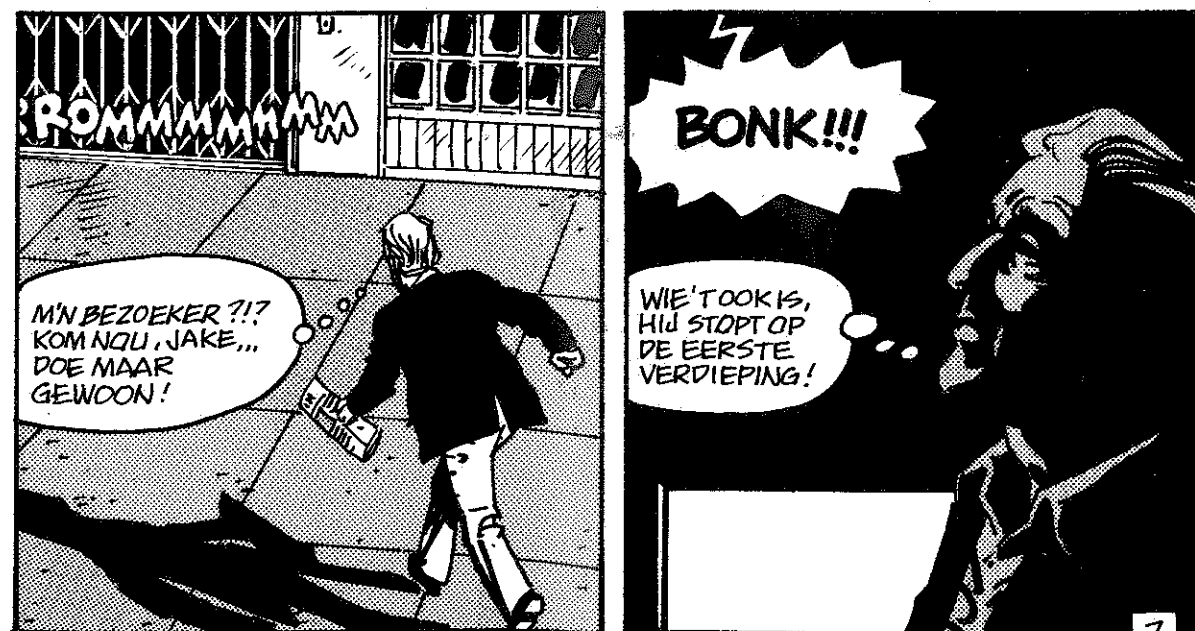
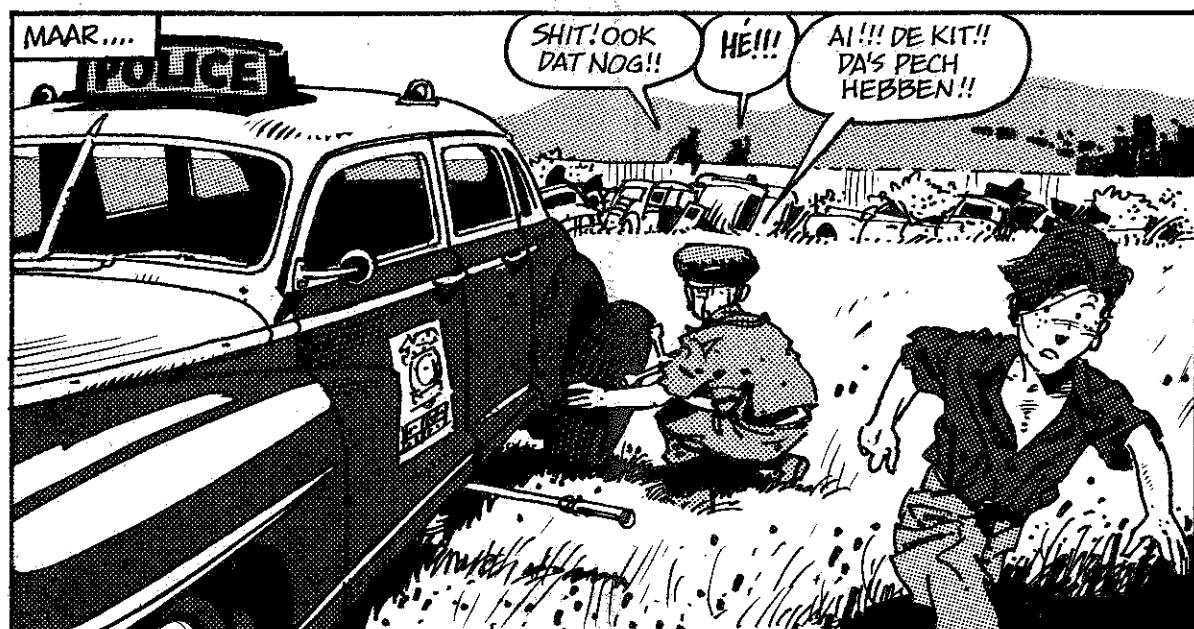
Privé-detective Martin Rasker is na zijn vorig avontuur in *De Drama-driehoek* (Zwart Beertje, 8,75) aan lager wal geraakt en zoekt troost in de drank. Hij komt met de justitie in aanraking en wordt door de rechter voor de keus gesteld te gaan brommen of een ontwenningsskuur in een kliniek voor alcoholisten te gaan volgen. Met tegenzin kiest hij voor het laatste. In deze inrichting die meer weg heeft van een gekkenhuis, wordt de ene patiënt na de andere vermoord. Rasker zelf stond ook op het lijstje van de moordenaar, maar ontspringt de dans. Hij vindt dat de tijd gekomen is zijn oude beroep weer eens op te nemen. Dit gaat hem heel goed af, hij lost de zaak met verve op en zet en passant de politie voor joker. Zijn zoetste beloning is echter dat hij de kliniek mag verlaten. Raskers opdringerige geestigheid en zijn irritante taalgebruik vormen ook in dit onzinnige, rammelende verhaal weer de voornaamste steen des aanstoots. (HKo)

De jacht op Connie Niles

door Jacques Post & Martin Lodewijk

I'll make him an offer he can't refuse

NED. MISDAADROMANS 1900-1984

Eind september verschijnt een bibliografie van oorspronkelijke Nederlandse misdaadromans. Ongeveer 900 titels zijn gerangschikt naar auteur en jaar van uitgave. Daarnaast is er informatie over pseudoniemen, seriefiguren, illustratoren en pocketuitgaven. De omvang bedraagt ca. 80 pagina's op A5 formaat. De prijs is ca. 10,— (excl. verz. & verp.). U kunt uw exemplaar **reserveren** door overmaking van 15,— op giro nr 3569082 tnv Maarten Bronkhorst, Zamenhofstr 84, 1022 AE AMSTERDAM, waar ook verdere inlichtingen zijn te krijgen (tel 020-328486). Na vaststelling van de definitieve prijs wordt het teveel betaalde teruggestort.

Verzamelaar zoekt goed uitziende **IVANS-banden** om te kopen of te ruilen (vooorlogse gebonden uitgaven). Meer dan dertig voor het merendeel goed uitziende titels voor eventuele ruil aanwezig.

Graag reacties aan: JMH Wille, Hindenweide 35, 2727 GX Zoetermeer.

Gezocht:

De volgende Amerikaanse/Engelse uitgaven **John Dickson Carr**: Castle skull, The devil in velvet, Mad hatter mystery, death watch, the demoniacs, Arabian nights murder.

Carter Dickson: The unicorn murders, The white priory murders, The Punch and Judy murders, The plague court murders, The ten teacups, Department of queer complaints, The skeleton in the clock, The curse of the bronze lamp.

Hans Knoop, Zandweg 166, 3962 EG Wijk bij Duurstede.

Sinds geruime tijd ben ik op zoek naar de **DE GRIJZE SMAAK VAN DE ANGST** van John D MacDonald, een uitgave in de reeks Born Extra Detectives (nr ED 12).

Lezers die dit boek in hun bezit hebben en willen verkopen kunnen mij schrijven. Gaston Genar, Tennisstraat 9 bus 2, 2710 Hoboken-Antwerpen. België.

In België en Nederland zijn natuurlijk geen **tweedehandszaken** waar je uitsluitend detectieveboeken kan kopen, maar er zijn er wel verscheidene waar je op je gemak kunt rondkijken. Nu is het voor de echte **verzamelaar** bijna niet mogelijk om achter al die adressen te komen. Iemand die in Amsterdam woont, weet waar daar te koop is, maar weer niet in Rotterdam of Antwerpen. Is er geen lijst samen te stellen waaraan de liefhebber zijn hart kan ophalen? André Michiels, Schoolstraat 3, 2230 Schilde, België.

Werk van Buitenlanders

Koning Griezel

Griezelverhalen vormen een moeilijk genre. Echte goede verhalen vormen een uitzondering en als ze niet goed zijn, dan zijn ze al gauw alleen maar goed voor de slappe lach. Daartussen is maar weinig mogelijk. Om aan deze natuurwet te ontkomen, worden tegenwoordig verschillende trucs uitgehaald. Men zoekt het bij voorbeeld in de kwantiteit (veel horror op de vierkante centimeter) om zo het griezelgehalte kunstmatig te verhogen. Natuurlijk komt dat het griezelen niet ten goede, maar als de schrijver de rode draad maar in het oog weet te houden, kan het verhaal nog wel tot een goed einde komen (*Stephen King* is hiervan een voorbeeld).

Een tweede truc is kwalijker. Je zou kunnen beweren dat ieder griezelverhaal, hoe belachelijk ook, een interne logica moet hebben. Het heeft een begin en eind en daartussen gebeurt van alles: het gaat van kwaad tot erger of omgekeerd, het loopt goed af, het loopt slecht af, kortom het gaat om een verhaal dat je na kunt vertellen als je daaraan behoefte zou hebben. Nu zijn er ook schrijvers (bij voorbeeld *William Blatty* en *Peter Straub*) die door het oplepelen van pure, alle logica tartende onzin de indruk willen wekken dat je een meesterwerk in handen hebt. Als je er geen touw aan vast kan knopen, zal het wel aan jou liggen.

Als beide trucs (veel horror en veel onzin) tegelijkertijd worden toegepast, vormen ze een ware nekslag. (lees Peter Straub). Maar het slechtste boek dat de laatste jaren op de markt is verschenen, is ongetwijfeld **Legioen** (Veen, 24,50) van William Blatty. Hoe is het mogelijk dat de schrijver van een uitstekende griezelroman (en trendsetter) als *De Exorcist* twaalf jaar later zo'n rottig verhaal kan produceren. Het doet je twijfelen aan het bestaan van vakmanschap in dit genre (Blatty is rijp voor de duivelsuitdrijving). *Legioen* bevat niets meer dan talrijke verwijzingen naar *De Exorcist*, staat bol van katholiek mystiek geleuter en slaat als vertelsel als een tang op een varken. Hoofdpersoon is wederom inspecteur Kindermans, die voor een intellectueel moet doorgaan omdat hij wel eens een boekje van Teilhard de Chardin op zak heeft. Over het verhaal valt echt niets te vertellen. **Drakengif** van Peter Straub (Veen, 28,50) is zo mogelijk nog idioter dan zijn *Schaduwland*. Het begint betrekkelijk vertrouwenwekkend: een gifwolk ont-snapt uit een naar chemisch fabriekje en al snel vallen de mussen dood van het dak. Vanaf dat punt wordt het verhaal volstrekt onbegrijpelijk. Horror dat wel: vanaf blz 84 tot 438 worden gemiddeld op iedere pagina zeven mensen uit elkaar gerukt, krioelen de rottende lijken tussen de regels door en zijn geestverschijningen, visioenen, stemmen uit het niets en hallucinaties niet van de lucht (en het loopt nog goed af ook!)

Stephen King: Ridder in de Orde van het Griezelveel

Stephen King pakt het kalmer aan. In *De beproeving* (Veen, 28,50) krepeert 99,4% van de wereldbevolking ten gevolge van een krachtig griepvirus. Slechts enkele duizende Amerikanen blijven in leven en moeten een nieuwe samenleving zien op te bouwen. Zij verzamelen zich in twee kampen en wel zij die zich aangetrokken voelen tot HET GOEDE en zij die door HET KWAAD worden gerecruteerd. Gezien het basisgegeven (Een wereldomvattende epidemie) is die strijd eigenlijk overbodig. Je moet ervan houden, maar vooral na de irritante onzin van Blatty en Straub is *De beproeving* een verademing. (GJT)

Prolongaties

De stille schaduw van Ted Allbeury (Elsevier, 17,50) is een soort parafrase op *De keerzijde van het verraad*. Volgens hetzelfde procedé heeft Allbeury na Philby nu een boek over de spion George Blake geschreven. Het verhaal wordt doorspekt met een soort samenvatting van het dossier van Blake, zoals ook het dossier van Philby werd gelicht. Behalve over Blake gaat het verhaal over een Russische overloper die door de Engelsen wordt verhoord. Zijn tegenspeler is een Brits agent, romantisch ingesteld en geneigd voor de verkeerde vrouwen te vallen, wat standaard is bij Allbeury. De auteur is een vlotte, professionele verteller en schrijft leuke verhalen voor lezers die graag een feitelijk boek in handen krijgen (TC) Soms gaan schrijvers te ver als ze proberen het laatste restje spanning uit een serieverhaal te persen. **De stille honden** van John Gardner (Veen, 24,50) is daarvan een voorbeeld. Herbie Kruger mag voor het laatst voor de Engelsen optreden om een Engelse mol in de KGB te redden. Diverse schematische lijnen lopen in het

verhaal door elkaar heen, onder meer het uitroken van de mol, de zuivering van Kruger vanwege een vorige mislukking en de reddingsactie. Het geheel is in dit geval minder dan de som der delen. De schrijver is teveel de spullenbaas van een marionettentheater. De honden uit de titel, een aanduiding van de KGB-bonzen, krijgen op een van de hoofdpersonen na, nauwelijks een rol in het geheel. (TC)

Het zeegat uit

Als **Ontsapping uit Kanton** heeft Elsevier *The Pagoda Tree* van Berkely Mather op de Nederlandse markt gebracht (15,90). Het gaat dit keer om een verhaal dat in het midden van de vorige eeuw speelt en beschrijft het leven van de wezen Neil en Ross Stafford. Neil wordt naar Australië verbannen met zijn vriendin. Ross volgt hem en weet met hem uit de strafkolonie te ontsnappen, waardoor ze in China (in Kanton) terechtkomen. Later moet Ross uitwijken naar India. In alle landen beleeft hij avonturen die het lezen waard zijn. Alles tezamen steekt dit boek uit boven het niveau van de andere Mathers die in onze eigen tijd spelen. Ook de vertaling doet het goed. Het is best te waarderen en goed voor een spannend weekend. (WV)

Argand, de rechtschappen commissaris uit het denkbeeldige Brabt (tussen Nederland en België gelegen), is de psychische instorting die het gevolg was van zijn avonturen in *Argand en de Eurokillers* nog niet geheel te boven. Hij wordt door zijn vijanden bij de machtige multinational Eureac en hun handlangers in hoge Brabtese regeringskringen nog steeds als een bedreiging gezien. Zijn psychische toestand wordt daarom als voorwendsel gebruikt om hem uit te lenen als veiligheidsadviseur aan een bedrijf dat belast is met de bouw van een Amerikaanse raketbasis op de Virtudes, een eveneens denkbeeldige eilandengroep. Bij aankomst in *Argand op de Virtudes* van Julian Rathbone (v Gennep, 24,75) ontdekt hij nog net op tijd dat zijn koffer is verwisseld voor een koffer met heroïne. Zijn fanatieke jacht op de daders legt een netwerk van intriges en corruptie bloot, dat is veroorzaakt door de hevige maatschappelijke onrust die teweeg is gebracht door de aanstaande plaatsing van de raketten. Een uitstekende thriller, die van begin tot eind spannend blijft en de gebaande paden weet te vermijden. (HKO)

De oceanograaf en ex-marineofficier Bruce Wetherby doet in **De greep van het ijs** van Geoffrey Jenkins (Sijthoff, 20,10) onderoek naar stromingen in de Zuidelijke IJszee. Hij komt daarbij terecht in een verschrikkelijke storm, die hem bijna noodlottig wordt. Net op tijd redt een heli-copter hem die hem vervoert naar het fabrieksschip van een vloot walvisvaarders. De eigenaar van de vloot weet hem

onder druk te zetten om zijn deskundigheid in te zetten voor een speurtocht naar de werpplaats van de blauwe vinvis, het Eldorado van de walvisjagers. De man blijkt echter heel andere plannen te hebben en gaat over lijken om deze te volvoeren.

Het verhaal is nogal ongeloofwaardig en de karaktertekening primitief, maar Jenkins blinkt echter wel uit in boeiende beschrijvingen van scheepvaart, stormen, ijsbergen en dierlijk en plantaardig leven in de poolzee. De wetenswaardigheden die hij hierover biedt zijn interessant genoeg om je niet te vervelen. (HKO)

Oosterse complotten

Sax Rohmer is het pseudoniem van de in Ierland geboren Arthur Sarsfield Ward. Hij leefde van 1883 tot 1959 en werd beroemd in misdaadkringen met zijn Fu Manchu verhalen, dertien romans, een creatie die de neiging heeft een eigen leven te gaan leiden en zijn geestelijke vader volkomen te verduisteren. Dat komt omdat de figuur van Fu Manchu, de geheimzinnige, bijna almachtige en zonder meer geniale Chinees met immer bedreigende ideeën, uitstekend geslaagd is, terwijl

Rohmer als schrijvend man van het vak weinig méér te bieden heeft dan de creatie. De mooiste Fu Manchu's zijn dan ook niet de romans, maar de films, de strips, en de televisieafleveringen. In die zin is Rohmer vergelijkbaar met James Hadley Chase. Ook het werk van de laatste, al is het — vooral in Frankrijk — ongenadig populair, weerstaat een goed geslepen kritisch mes meestal niet; als uitgangspunt voor de cinematografie en het toneel heeft het al wondermooie resultaten opgeleverd.

Twee Rohmers zijn samengebundeld verschenen als Crime Classic. **De geheimzinnige dr. Fu Manchu** (Loeb, 24,50). Het gaat om *The Mystery of Fu Manchu* en *The Devil Doctor* (ook bekend als *The Return of Fu Manchu*). Het recept zal reeds velen bekend zijn: De gevaarlijke Doctor probeert op zo origineel mogelijke wijze toe te slaan, de integere Britse topambtenaar Nayland Smith, bijgestaan door de wat schaapachtige Petrie, probeert daar steeds een stokje voor te steken. Het aardige is dat dat ook heel vaak mislukt. De spanning drijft voor een belangrijk deel op de mysterieuze technieken en tactieken die aan het verdorven brein van de Chinees ontspruiten. Effecten die weliswaar blijken te werken bij lezing, maar die wat vreemd klinken als je ze overdenkt of opschrijft. Dit is er één: Fu Manchu stuurt zijn slachtoffers een onbeschreven velletje papier. Alleen Smith weet dat dat papiertje bestreken is met een vreemd rui-

NIEUW

DUBBEL

PD

DUBBEL

PRISMA
DETECTIVE

DUBBEL GENIETEN VOOR F 12,90

Bij de boekhandel

Zwijnaardse stwg 6

9000 Gent

BOEKHANDEL WALRY

U KUNT ER WAT VRAGEN

Thrillers en Detectives bij voorbeeld

tel: 091-229167

kend 'parfum' uit de binnenlanden van Tibet. Het slachtoffer vermoedt niets maar is ondertussen wel geïnfecteerd geraakt met die geur. Dan laten helpers van Fu een dodelijk insect door de schoorsteen van het huis binnen. Dit beestje is dol op die genoemde geur en gaat het nietsvermoedende slachtoffer direkt en fataal te lijf. Wie van deze soort opzetjes houdt moet de Fu Manchu's lezen.

Dat ook de redactie van Crime Classics niet helemaal overtuigd is dat Rohmers werken tot de klassieken behoren, mag blijken uit de slordige wijze waarop deze bundel geredigeerd is. Achterop staat dat Rohmer leefde van 1883 tot 1972; in het nawoord is het 1883-1959. Achterkant: 'de allereerste (Fu-roman), *The Mystery of Fu Manchu*'; nawoord: 'de eerste Fu Manchu-roman, getiteld *The Yellow Claw*.' Het colofon geeft als vertaler eerst Jolanda Tabak... 'et al.', daarna, iets later, 'vertaald door Joop Steen.' Wie van de twee of de 'et al.' het ook geweest zijn – gedaan hebben, – het is zeker dat de vertaling het grootste struikelblok is om de avonturen uit te lezen. (ES)

De Amerikaan Dave Garrett is de trotse uitvinder van een optische chip, de 264K. Met deze uitvinding zijn de Amerikanen de Japanners net een slag voorgebleven. Dit zit Kenji, de directeur van de Japanse multinational Matsuzaka en telg uit een zwaardvechtersgeslacht niet lekker. Via moord en diefstal weet hij de chip in zijn bezit te krijgen, wat de Amerikaanse voorsprong op onsportieve wijze teniet doet. Het gaat hem niet alleen om commerciële motieven. Kenji is namelijk een fanatiek nationalist die overtuigd is van de Japanse superioriteit. Japan kan zijn rechtmatige plaats als 's werelds leidende natie slechts innemen als het een kernmacht wordt en weer een eigen leger mag hebben. Samen met andere vooraanstaande Japanners heeft hij een huiveringwekkend plan gesmeed om de wereld te dwingen zijn eisen in te willigen. De chip is de spil waaromheen dit plan draait. Op zichzelf is het gegeven van *Kensei* van Steven Schlossstein (Gottmer, 34,90) er een van dertien in een dozijn, maar de met kennis van zaken beschreven Japanse cultuur en volksaard geven het omvangrijke boek een aparte charme. (HKO)

Uit het land van Napoleon

Bijna gelijktijdig liggen in de boekhandel twee gelijknamige boeken van verschillende schrijvers. Het gaat om het vertaalde werk *De Corsicaan* van Marvin Albert (Elsevier, 24,90) en het Engelse *The Corsican* van William Heffernan (Granada, VD, 16,65). Vanwege deze bijzonderheid worden ze tegen de gewoonte in als Nederlands en Engels boek samen besproken.

Het gaat in beide gevallen om de lotgevalen van Corsicanen, die elders hun geluk

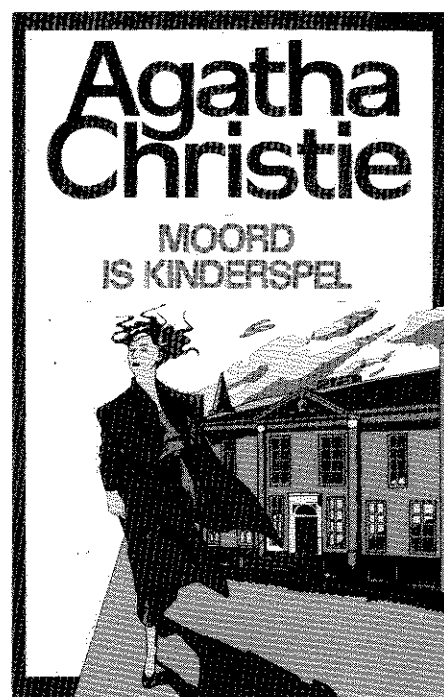
zoeken en in beide situaties wordt 'Het Milieu' geschetst, een soort Corsicaanse Maffia. De hoofdpersonen, de familie Sartene, resp. de gebroeders Falcone, brengen het tot grote macht en rijkdom, waarbij geen weg wordt vermeden. In beide boeken is de marsroute naar de top bijzonder hard en bloederig beschreven. De Sartenes komen in Laos terecht, waar ze alle politieke ontwikkelingen meemaken. De Falcones worden de ondergrondse machthebbers van de Franse Riviera. De gelijkenis tussen beide romans is qua grote lijn opvallend. Uitgangspunt is dat het kennelijk normaal is dat de door de Fransen geknechte Corsicanen grote boeven worden. In geen van de verhalen is van enige andere moraal sprake, dan dat de belangen van de familie heilig zijn en voor alles gaan. Het betreft alle twee goed geschreven en spannende verhalen. Op beide achterflappen wordt de vergelijking met de *Godfather* gemaakt. Het is wat triest makend dat het gangsterleven zonder enige beperking als de moeite waard wordt geschetst. (WV)

Deskundige moorden

Weer een onderhoudend verhaal van P.D. James over een nare man waar iedereen een hekel aan heeft en die vermoord wordt in het laboratorium waar hij zijn werk doet: onderzoek naar een andere moord. Pas na de moord – ook nu weer zorgvuldig opgelost door commissaris Dalgliesh – blijkt het slachtoffer ook menselijke kante te hebben.

De intrige speelt zich af rondom het politie-laboratorium waar het biologische en pathologische onderzoek wordt gedaan aan de hand waarvan moordenaars al dan niet worden veroordeeld. De verdachten van deze *Dood onder deskundigen* (Elsevier, 19,90) weten daardoor allemaal heel precies hoe zij het politie-onderzoek kunnen bemoeilijken. Uiteindelijk blijkt alles terug te voeren tot de misdragingen van één fatale vrouw. P.D. James geeft een sfeervolle tekening van het leven op het Engelse platteland en een goede psychologische uitwerking van de motieven der hoofdpersonen. Aanbevolen. (MB)

Moord is kinderspel (Sijthoff, 15,50) van Agatha Christie stamt uit een periode waar Christie's reputatie voornamelijk op berust (1938), maar het is beduidend minder geniaal van opzet dan bekender werk van haar. Het boek is dan ook slechts vier keer herdrukt maar wel verfilmd en onlangs zelfs op de televisie te zien geweest. Geen verhaal met Poirot of Miss Marple maar met ene Luke Fitzwilliam, die in de trein naar Londen in gesprek raakt met een oude dame. Ze vertrouwt hem toe dat ze op weg is naar Scotland Yard om hen op de hoogte te brengen van een aantal verdachte sterfgevallen die hebben plaats gehad in het dorpje waar ze woont. Ze

vertelt hem dat ze weet wie de moordenaar is en wie het volgende slachtoffer zal zijn. Wanneer Fitzwilliam de volgende dag in de krant leest dat deze dame gedood is bij een auto-ongeluk en enkele dagen later ook de overlijdensadvertentie ziet van de man die zij als toekomstig slachtoffer had genoemd, besluit hij om zelf eens poolshoogte in dat dorpje te gaan nemen.

Een aardig gegeven voor een degelijk geconstrueerd speurdersverhaal, waarbij alle mogelijke verdachten de revue passer en en karakteristieke slimmigheidjes de lezer misleiden. Dat is echter ook een voorspelbare procedure die mij zo langzamerhand begint te vervelen. (CL)

Dorothy Uhnak werkte, net als Joseph Wambaugh, bijna vijftien jaar bij de Amerikaanse politie voor ze dat vak verruilde voor een lucratiever bezigheid: het schrijven van politiethrillers. *De valse getuige* (Bruna, 24,90) is haar zesde roman sinds 1968 en Uhnak heeft haar focus dit keer verlegd van het politiebureau naar het kantoor van het Openbaar Ministerie. De ik-figuur, Lynne Jacobi, is een zeer ambitieuze vrouwelijke substituu-officier van tegen de veertig, die er in haar vrije tijd een aantrekkelijk prijsdier op nahoudt in de persoon van haar assistent Bobby Jones. Die vermenging van professionele en privé-activiteiten komt haar duur te staan tijdens het onderzoek naar een gruwelijke aanranding. De aanwijzingen tegen een gevierde chirurg stapelen zich op, maar Bobby Jones blijkt heel andere bedoelingen te hebben dan zijn minnares en chef, hetgeen tot een voor bijna alle betrokkenen tragische ontknoping leidt. Een echt briljant boek is het niet; daarvoor zijn de karakters en emoties te clichématig. Maar het cynisme en opportunisme waarmee de justitie in Amerika soms te werk gaat, wordt in elk geval vaardig beschreven. (BV)

Sentiment & Cynisme

De auteur van *Brein en Coma*, Robin Cook, schreef ook het boek *Koorts* (Bruna, 27,90), dat over kanker gaat en een bijzonder deprimerend verhaal is, waarin alles en iedereen zich tegen de hoofdpersoon keert.

Charles Martel, een voormalig arts die na de dood van zijn eerste vrouw wetenschappelijk onderzoek op het gebied van kankerbestrijding verricht, wordt nogmaals door het noodlot getroffen als zijn dochter aan een bijzonder gevaarlijke vorm van leukemie blijkt te lijden. (Zie ook T&D, 83/2) De artsen in het ziekenhuis behandelen volgens hem zijn dochter met de verkeerde medicijnen, maar ze willen niet naar hem luisteren.

Hij ontdekt dat deze vorm van kanker veroorzaakt wordt door het benzeen dat door een fabriek geloosd wordt in de rivier die uitkomt in de tuin van de familie Martel. Officiële milieubeschermende instanties willen echter niet naar hem luisteren.

Met zijn eigen onderzoek staat hij op het punt een zeer belangrijke ontdekking te doen, waarmee hij zelfs zijn eigen dochter zou kunnen redden, maar het instituut waarvoor hij werkt dwingt hem om zijn onderzoek te staken en een ander project ter hand te nemen. Ze willen niet naar hem luisteren.

Heel erg tragisch allemaal en dit is nog niet eens de helft van alle ellende, maar gelukkig is Martel een flinke vent die zich niet op de kop laat zitten.

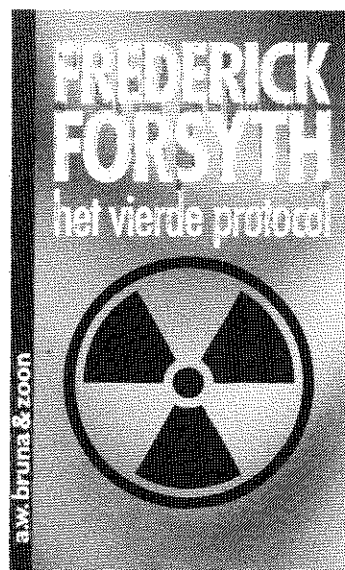
Een boek dat medisch gezien met veel kennis van zaken is geschreven, het komt in ieder geval overtuigend over. Maar Cook heeft er een handje van om op een goedkope manier in te spelen op de sentimentele gevoelens van de lezer en daar ben ik niet erg van gecharmeerd. (CL)

Zwetend ontwaken

Het Zusterschap van Michael Palmer (Elsevier, 19,90) speelt zich af in de ziekenhuiswereld, een ambiance waar dood en leven innig verstrengeld zijn. Er is sprake van een geheim genootschap van verpleegsters, dat zich ten doel heeft gesteld om ten dode opgeschreven patiënten uit hun lijden te verlossen. Deze club heeft zo op het oog heel edele motieven, zeker in vergelijking met een bepaalde beul van een arts die voortdurend bezig is met het zinloos reanimeren van door kanker aangevreten lichamen, waar talloze buizen en slangetjes in en uit gaan. Helaas zijn er ook verpleegsters die een minder fraaie inborst hebben: omwille van financiële voordelen brengen zij patiënten om het

De nieuwe Forsyth Het vierde protocol

Beterback® f 29,90
ISBN 90 229 5386 6

Een thriller van wereldklasse

Het vierde protocol:
het verhaal van een sinistere
misdaad-organisatie waarvan de
leden vastbesloten zijn het
gezicht van de Engelse
samenleving voorgoed te
veranderen.
Het voortbestaan van Groot-
Britannië als beschaaft natie
staat op het spel.

Nu verkrijgbaar in iedere
boekhandel

a.w. bruna & zoon

Zwart-Witte Psychologie

Boeken over Zuid-Afrika zijn eigenlijk per definitie interessant gezien de kwaadaardige maatschappij die de blanken er in stand houden. Romanfiguur Yudel Gordon werkt bij het gevangeniswezen als psycholoog wat hem eigenlijk verdacht zou moeten maken, maar in *Moord op Watergat* (v Gennep, 24,75) van Wessel Ebersohn bewijst hij dat hij aan de goede kant staat. Als een soort onofficieel speurder werpt hij zich op de moord op een zoon van een rijke Boer, waarvoor een zwarte zondebok zou moeten hangen (Dat gebeurt letterlijk in dat land). Het verhaal begint mooi met een jacht op de zwarte en tegen het eind komt er wederom een mooi beschreven jacht (op Gordon dit maal) voor, maar de persoon van Gordon zelf is niet echt overtuigend. Hij hoeft zijn gezicht maar te laten zien of de mensen laten zich tot in het diepst van hun ziel kijken, een wat al te populaire opvatting over de vaardigheid van psychologen. De echte, goede Zuidafrikaanse politieromans zijn daarom nog steeds van James McClure. (TC)

Ross Thomas: Toetssteen voor een nieuwe vriendin

Ross Thomas

Aangenaam toeven bij slechte mensen

Zo nu en dan heb ik een vriendin over de vloer die in de mening verkeert dat ik tal van interessante dingen heb meegemaakt en er ook nog intrigerende, zij het misschien aanvechtbare, meningen op na houdt. Dat komt voor. Het is een kwestie van zorgvuldige zelfpresentatie, en als de nood aan de man komt schuw ik dit middel niet. In die omstandigheden wil het wel gebeuren dat de vriendin, of bijna-vriendin, mijn Lundia wandmeubel overziende, zich verbaast over al die kleurige Engelstalige paperbacks van schrijvers waar ze nog nooit van gehoord heeft. (In werkelijkheid zijn het er helemaal niet zo veel, maar wat schiet ik er mee op als ik zeg: 'Veel? Ga maar eens bij meneer Ferdinandusse kijken, die heeft er nog veel meer!' Dus ik laat haar maar in de waan.) 'Ja, ik lees veel thrillers,' zeg ik. Zo'n goed gesprek over boeken levert vaak een redelijke indicatie van hoe de avond ver-

der zal verlopen. 'Thrillers, ja, daar is ze gek op. Vooral Agatha Christie maar zeker ook rechter Tie, want dat is zo menselijk.' Deze dame moet eruit, is het vanavond niet, dan toch uiterlijk morgenochtend. Ik ben niet vies van vormingswerk, maar er moet enig vertrouwen bestaan in het resultaat. Het ligt al anders, als de vriendin nog nooit één thriller heeft gelezen en dat ook niet van plan is, omdat verzonnen verhalen niks met de werkelijkheid te maken hebben, of omdat ze de voorkeur geeft aan echte literatuur. Dan steek ik één van mijn standaardverhandelingen af, afhankelijk van de aangevoerde reden. De ene luidt: fictie hoeft niet minder reëel te zijn dan het leven zelf (ik vertel het natuurlijk wat kleurrijker). De andere leidt onontkoombaar tot de conclusie dat het begrip literatuur onzin is, en dat je hoogstens onderscheid kunt maken tussen goede en slechte

boeken. Goede boeken, dat zijn de boeken die ik mooi vind, en de criteria daarvoor verzin ik ter plekke.

Maar ik kom pas goed op streek als de vriendin uit eigener beweging meedeelt dat; 'Hoe heet-ie ook alweer, o ja, dat die van de Wetering zo grappig en onderhoudend over twee rechercheurs schrijft, Hoewel zij, als je het haar nu op de vrouw af vraagt, meer gecharmeerd is van Sjöwall en Wahlöo want dat is, net als vroeger Maigret, uit het leven gegrepen. Heb ik misschien ook zoiets in mijn Lundia staan?'

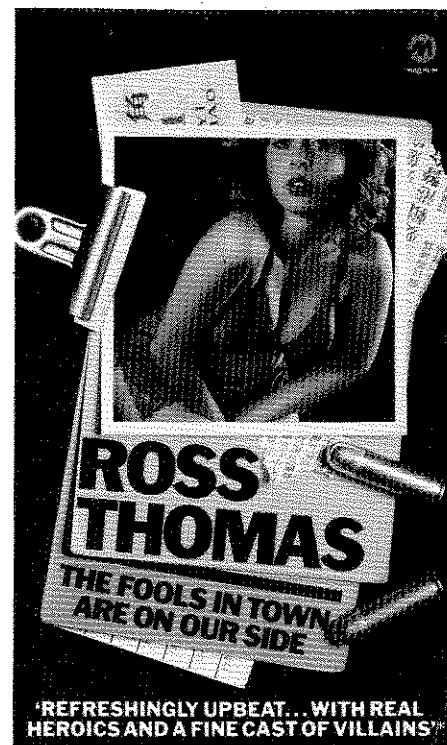
De laatste vraag is overbodig want ik ben, overvallen door een ontembare zendingsdrang, al onderweg naar de boekenkast, pak Dashiell Hammett eruit en zet hem weer terug – die is te belegen voor de kids van nu –, en doe hetzelfde om dezelfde reden met Chandler. Le Carré? Deighton? Het kan, maar al dat Oost-West gedoe appelleert waarschijnlijk te weinig aan haar eigen ervaringswereld. Meestal kom ik terecht bij Ross Macdonald of Michael Z. Lewin. Een enkele keer Gavin Lyall. En heel, heel soms besluit ik Ross Thomas op haar uit te proberen. Dit laatste doe ik alleen bij dames die ik – wat betreft intellect en gerijpheid van het gevoelsleven – toch al hoog aansla, en zelfs dan pakt het soms faliekant verkeerd uit.

Zo heb ik eens aan toch niet de eerste de beste vriendin **The fools in town are on our side** meegegeven. Een paar weken later kreeg ik het boek voor de helft gelezen terug. 'Vond je het niet goed?' vroeg ik ongelovig. Nee, dat had er niets mee te maken. Het probleem was, dat er in het boek eigenlijk alleen maar slechte mensen voorkwamen. Slechte mensen? Dat was mij niet opgevallen. Nou ja, ze waren ook niet allemaal echt slecht. Maar zelfs met de door Thomas als meest aimabel bedoelde hoofdpersoon kon ze zich absoluut niet identificeren.

Ik dacht na. De hoofdpersoon is ene Lucifer C. Dye. Lucifer is opgegroeid tussen de hoeren in een bordeel te Shanghai. Het is invoelbaar dat zo iemand op latere leeftijd geen kantoorbaan ambieert, en dat doet Lucifer dan ook niet. In plaats daarvan klust hij wat. De klus in het verhaal levert hem 50.000 dollar op, maar daar moet hij wel de handen voor uit de mouwen steken. Hij moet het economische, sociale en politieke klimaat in een flinke provincieplaats zodanig ontworpen dat de positie van de huidige machthebbers onhoudbaar wordt (voorzover ze al niet door zijn toedoen het leven laten). Lucifer blijkt volledig voor zijn taak berekend.

Tja, nu mijn vriendin het zei, de hoofdpersoon heeft een karakterstructuur waar sommige lezers zich aan zouden kunnen storen en, bedacht ik, hij staat daarin niet alleen. Vergeleken met de meeste helden die Thomas tot leven roept zijn Chandlers Philip Marlowe en Ross Macdonald Lew Archer burgerlijke, goedwillende maar naïeve welzijnswerkers. zoals Carol Cle-

veland in een samenvatting van Thomas' werk vaststelt: 'He assumes what some le Carré characters have still to learn – that no government or institution can be trusted, and that individuals are only slightly more reliable than institutions.' Misschien verklaart dit, dat Thomas de reputatie van een cult schrijver heeft opgebouwd, die in verhouding tot le Carré en Deighton over een kleine supportersschare beschikt. Het moet je maar aanspreken, een wereld die niet deugt, waarin geen enkele overheidsinstelling te vertrouwen is, en waarin vrijwel uitsluitend mensen rondlopen die op geld en macht uit zijn. Maar, zal de kritische lezer tegenwerpen, hoe komt het dan dat ik die man helemaal niet ken, deze cultuurfilosof die zo onbarmhartig de feiten van onze gedegeneerde Westerse samenleving (bla, bla) blootlegt? Dat komt, kritische lezer, doordat Thomas schrijft om te entertainen. Hij heeft noch de pretentie de wereld te verbeteren, noch de wens de *condition humaine* in de vorm van Literatuur – zoals sommige vriendinnen dat zouden willen – te gie-

ten. Daar bedoel ik niet mee dat hij niet kan schrijven. Integendeel. De stijl is perfect. Ik heb bij maar weinig schrijvers het gelukkig stemmende gevoel dat die ene zin zo op papier moet, en niet anders. Of dat ik afgunstig ben (maar ook weer niet echt), dat ik een bepaalde uitdrukking niet al eerder bedacht en opgeschreven heb.

De critici zijn het er over eens, dat de boeken van Ross Thomas in de eerste plaats grappig zijn. In het obscure blaadje *The Hornet's nest* oordeelt een liefhebber: 'Missionary Stew (nog niet in paperback uitgebracht – HKg) is laced with hilarious lines, the kind that make readers laugh out loud while riding the subway or waiting for the dentist.'

Dit is me uit het hart gegrepen. Het getuigt misschien van een simpele smaak, maar ik moet hardop lachen als ik in **The Highbinders** de volgende dialoog en bijbehorende introspectie aantref: 'All right. Here's what you do. Enter from Swain's Lane. Proceed tot the statue of Marx and turn right. Do you have that?' 'Turn right at Marx,' I said and thought about making some wiseass remark, but decided that it was too early. Far too early.' En in **Chirnaman's Chance** wordt reeds op pagina 2 de relatie geschetst tussen de eigenaar van zes hazewindhonden en één van zijn viervoeters: 'Get away, Franchot, the man said, and the greyhound promptly moved back, sat down on his haunches, and gazed out at the ocean as though he had discovered something wonderful and strange out there.' Op dat moment – maar let wel, ik schrijf dit 'vanuit mijn eigen gevoel' – kan het verhaal al niet meer stuk.

Voordat Thomas in 1966 debuteerde met **The cold war swap** (waarover dadelijk meer) leidde hij een avontuurlijk bestaan. Hij was een gereputeerd leider van verkiezingscampagnes geweest. Eén voor een aspirant gouverneur van Colorado, en één voor een aspirant president van Nigeria. Ook werkte hij een tijdje in Bonn als correspondent voor het American Forces Network. Daarna stelde hij zijn PR-kwaliteiten in dienst van de Amerikaanse vakbondleider Arnold Zandler (die trouwens ook de sympathie van de CIA genoot). Thomas is dus een bereide Roel die in politieke kringen de weg wel kent, en dat is in zijn boeken duidelijk te merken.

Zijn werk laat zich slechts ten dele categoriseren. Hij heeft drie boeken geschreven over het kroegbazen-duo **McCorkle en Padillo**. In het eerste deel, het voornoemde **The cold war swap**, lezen we hoe ze elkaar gevonden hebben. McCorkle wil een sfeervol café-restaurant openen, en Mike Padillo wurmt zich binnen, niet alleen voor de lol, maar ook omdat hij een dekmantel nodig heeft voor zijn werkzaamheden als CIA uitzendkracht. Althans, de lezer is geneigd te denken dat het de CIA is, maar dat is een misvatting. Van één van Padillo's collega's zegt McCorkle: 'It wasn't the CIA. It was better – or worse, depending upon your point of view.' (Het is opvallend hoe vaak bij Thomas de personen in dienst zijn van obscure overheidsinstanties die kennelijk naast, of boven de CIA of KGB opereren.) De rolverdeling is duidelijk. Padillo is de superprofessional; de verteller – McCorkle – is de getalenteerde amateur die zijn vriend en collega steunt bij diens moeilijker opdrachten. De vergelijking met Deighton of le Carré die door sommige recensenten gemaakt wordt, lijkt vooral gebaseerd op de McCorkle cyclus.

Dan hebben we **St. Ives** voornaam Philip.

St. Ives heeft een ongewoon beroep. Zijn vorige baan bestond uit het schrijven van *features* over rare mensen. De krant ging over de kop, maar door zijn column had Philip een zekere bekendheid gekregen in de meest uiteenlopende kringen. In sommige van die kringen komen de mensen niet eerlijk aan hun spullen. Daar staat tegenover dat hun slachtoffers ook niet altijd rechtmatig hun bezit hebben verworven. En dat maakt weer dat het soms in het belang van beide partijen is, dat de handel zonder tussenkomst van de politie aan de eigenaar wordt terugverkocht. Bij zo'n transactie weten de partijen maar nooit of iedereen zich wel aan de afspraken houdt dus wat doen ze? Ze schakelen St. Ives in. Vijf boeken over dit thema zijn op zich nauwelijks interessanter dan even zovele veilingverslagen, en daarom krijgen we alleen te maken met die zaken, waarbij de regelingen niet tot ieders tevredenheid verlopen. Deze reeks bevat me minder dan de McCorkle-verhalen. De schrijftant is niet echt anders of slechter, maar het stramen gaat als je het eenmaal kent snel vervelen. Ik sluit niet uit dat Thomas dat zelf stiekem ook vindt. Hoe dan ook, hij heeft de St. Ives verhalen onder een pseudoniem gepubliceerd: **Oliver Bleek**. De eerste delen, **The brass gobetween** en **Protocol for a kidnapping**, zijn het aardigst.

De twaalf boeken die buiten deze series vallen zijn een allegaartje maar, nog maar een keer, een allegaartje van grote stilistische schoonheid. Men kan Thomas zeker een aantal tekortkomingen onder de neus wrijven. Bijvoorbeeld dat sommige van zijn figuren typetjes blijven, in tegenstelling tot McCorkle en St. Ives (en niet alleen omdat die meer dan eens mogen meedoen). Mogelijk heeft dit te maken met het feit dat in deze restcategorie per boek vaak onwaarschijnlijk veel hoofdpersonen worden opgevoerd en dan wordt het moeilijk, alle karakters even goed uit te werken. Verder is de intrige soms even ingewikkeld als onwaarschijnlijk. En op den duur gaat het irriteren, dat Thomas zich aan verheerlijking van zijn eigen personages te buiten gaat. Er lopen teveel figuren rond die in één of meerdere opzichten als geniaal, uitmuntend of onovertroffen worden getypeerd, en mensen die niet veel middelmatiger zijn dan u of ik, worden door Thomas al gauw te kijk gezet als deerniswekkende *suckers*. Maar laat u zich niet van de wijs brengen: juist in deze ongedefinieerde klasse bevinden zich een paar van de beste verhalen. **The fools in town are on our side**, **Chinaman's chance** en **Missionary stew** zijn mijn favorieten, maar de rest is niet veel minder. En in alle delen valt te genieten van Thomas' uitzonderlijke kwaliteiten als entertainer en taalkunstenaar.

Hans Knegtman

Made in USA & UK

Oude nul

De redactie van de Perennial-reeks wil, naar ik aanneem, gezien hun naam titels van blijvende waarde aan de vergetelheid ontrukken. Met **Dead against my principles** van Kenneth Hopkins (Perennial, NL, 12,75) hadden ze zich wat mij betreft de moeite kunnen besparen. Het is een Britse puzzeldetective uit 1960 waarin – originele vondst! – de speurdersrol wordt vervuld door drie tachtigjarigen uit de academische wereld. De humor, waarnaar veelvuldig gestreefd wordt, doet denken aan een combinatie van *Miss Marple* en *Mr Magoo*, maar de eerste is meestal slimmer en de tweede doorgaans grappiger dan het semi-seniele drietal in dit verhaal. (BV)

The Rasp van Philip MacDonald (Vintage, VD, 16,65) verscheen voor het eerst in 1924, wat vooral aan de omgang tussen de sexen en het neerbuigend gedrag van de betere kringen tegenover een ieder die lager op de maatschappelijke ladder staat te merken is. Een Engelse minister wordt in zijn landhuis met een houtschaaf beestachtig vermoord en de briljante kolonel Gethryn, een ex-geheim agent en eigenaar van een dagblad, werpt zich op als amateur-detective. Het verhaal is een klassieke *whodunnit* met verdachten te over en Gethryn moet zich suf piekeren en redeneren om de moord te kunnen reconstrueren en de dader aan te wijzen. Als tegenwicht voor al dit denkwerk heeft de schrijver er een flinke scheut romantiek in gedaan, waardoor op het eind maar liefst drie huwelijken gesloten kunnen worden. Aardig om eens te lezen, maar dan op de manier waarop je naar een film uit 1930 kijkt. (HKo)

Moois uit Moskou

The Kremlin control van Owen Sela (Bantam, VD, 14,75) is een buitengewoon knappe thriller over corruptie, moord, machtsmisbruik en politieke intriges in het Kremlin. De idealistische jonge KGB-officier Yuri Raikin krijgt opdracht een onderzoek in te stellen naar de dood van een generaal. Hij vindt aanwijzingen die onmiskenbaar op moord duiden, maar deze worden van hogerhand genegeerd en de officiële lezing geeft een hartaanval als doodsoorzaak. Zijn superieuren staan hem wel toe bepaalde aspecten van de zaak te onderzoeken, maar als hij maar een duim breed van hun instructies afwijkt, stuit hij op hevig verzet. Tegelijkertijd proberen andere machtige politieke figuren het onderzoek juist in de verboden richting te dringen. Yuri gaat eigenzinnig zijn gang waardoor hij bijna iedereen tegen zich in het harnas jaagt en zijn leven voortdurend in gevaar is. Zijn vasthoudendheid leidt tot de ontdekking van een schokkende moord die dertig jaar geleden

plaatsvond en waarbij diverse huidige hoogwaardigheidsbekleders waren betrokken. (HKo)

The Englishman's Daughter van Peter Evans (Ballantine, VD, 14,75) heeft een zeer ingewikkelde intrige. Gedurende de eerste 80 bladzijden is het volstrekt onduidelijk waar het over gaat. Er spelen zich allerlei gebeurtenissen af die niets met elkaar te maken hebben, maar die later toch met veel gewrik onder een noemer gebracht worden. Zo is er in Engeland sprake van politiek zeer brandbare liefdesbrieven, geschreven door een lid van het koninklijk huis, en van een jong fotomodel met ambities om filmactrice te worden. Tegelijkertijd in Rusland: een drietal lustmoorden op jonge meisjes, een succesvol filmregisseur die men liever kwijt dan rijk is, en een grootscheeps plan om het kapitalisme in het Westen te gronde te richten. Aan de KGB de taak om in samenwerking met een overgelopen Engelsman (inderdaad, de vader van het fotomodel) deze eindjes aan elkaar te knopen. Er ontrolt zich een ondoorzichtig drama, vol met manipulatie, chantage en verraad. Ik heb de indruk dat de schrijver zich enigszins vertild heeft, gezien de vele doden die hij steeds maar laat vallen, wanneer hij geen raad meer weet met zijn dubbelhartige personages. De dialogen zijn goed geschreven, de karakters zijn aardig getypeerd, maar het is onverstandig om je als lezer teveel vragen te stellen bij de loop van het verhaal, want daarvoor zit het niet logisch genoeg in elkaar. Ik bleef zitten met één probleem: volgens mij staan de Russen min of meer gewonnen op het eind en dat kan toch niet de bedoeling zijn? (BR)

Raak, Raket

De Engelse en Amerikaanse Geheime Diensten zijn er in **Firefox down** van Craig Thomas (Sphere, VD, 13,60) in geslaagd het meest geavanceerde Russische gevechtsvliegtuig uit de Sovjet-Unie zelf te laten stelen. De piloot die dit huzarenstukje op zijn naam heeft gebracht is zegevierend achter de stuurknuppel van de Firefox op weg naar het Vrije Westen. Boven Finland weten de achtervolgende Russische vliegtuigen hem toch nog tot een noodlanding te dwingen. Hij landt op een bevroren meer, het ijs breekt en het vliegtuig zakt naar de bodem. De piloot wordt door de KGB gegrepen en er ontstaat een strijd om hem vliegtuig te kunnen localiseren. Glad en vakkundig maakwerk, waarvan een groot aantal mensen veel plezier zal beleven en waarbij een kleiner aantal zich te pletter zal vervelen. (HKo)

Exocet van Jack Higgins (Pan, VD, 13,60) is een haastig in elkaar geflanst thrillertje met als achtergrond de Falklandsoorlog van twee jaar terug. De Argentijnen zijn aan de verliezende hand en hun enige redding lijken de Franse Exocet-raketten te zijn. Die dingen doen het goed, maar raken op. Er ontstaan dus verwoede pogingen om de vigerende wapenbargo's te ontdoeken. Op de zwarte markt wordt een stel raketten besteld en een Argentijnse kolonel krijgt de opdracht ze uit Frankrijk te smokkelen. De afloop is bekend: de operatie mislukt hopeloos, mede door toedoen van de Rus (dat wisten we nog niet) die altijd bereid is om in troebel water te vissen. Geen thriller die je lang zal bijblijven. (GJT)

Pseudojakhals

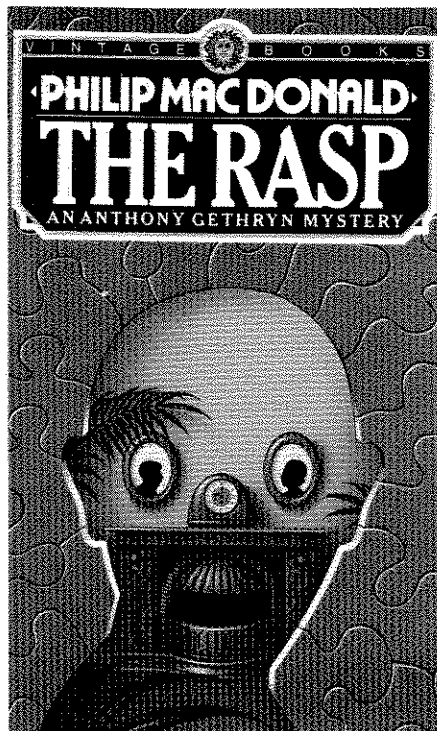
Bale Fire van Kenneth Goddard (Bantam, VD, 16,65) is de zoveelste poging om *The day of the jackal* te imiteren die mislukt. Forsyth heeft met zijn beroemde roman niet alleen een genre geïntroduceerd, maar tegelijk ook het moeilijk te overtreffen hoogtepunt gecreëerd. De nauwgezette beschrijving van voorbereiding en uitvoering van een aanslag is al snel spannend, maar om te kunnen boeien is er toch iets meer nodig. De aanslag moet een geloofwaardige indruk maken en dat doet *Bale Fire* niet.

In Los Angeles wordt geprobeerd de Olympische Spelen te gebruiken voor een sensationele daad van terrorisme. Op zich niet zo gek bedacht, maar de wijze uitvoering slaat nergens op. Het boek is een opsomming geworden van aanslagen en de incompetente reactie daarop van de autoriteiten. Die laatste hadden misschien nog voor enige humor kunnen zorgen, maar Goddard is er ook niet in geslaagd mij een keertje aan het lachen te brengen. (FH)

Leerlingen en Juf

Op het terrein achter het huis van de dominee wordt in **A talent for destruction** van Sheila Radley (Ballantine, VD, 10,90) in een Engels dorpje het geraamte van een Australische jongeman gevonden. Aangezien hij geen natuurlijke dood is gestorven krijgt inspecteur Quantrell de zaak toegeschoven. Het merkwaardige gedrag van de dominee en zijn vrouw wekt zijn argwaan en al spoedig blijkt dat achter de facade van het nette domineesgezin een poel van broeierige hartstocht schuilt. Dat maakt het verhaal tot een aardige *whodunnit* in de traditie van de Engelse damesschrijfsters, waarvan de voorraad onbeperkt lijkt. (HKo)

De avonturen van inspecteur Quantrell worden voortgezet in **Blood on the happy highway** (Penguin, NL, 13,65). Radley lijkt erop uit een concurrente van Ruth Rendell te worden. Voorlopig is haar ver-

haalopzet nog te rommelig om een serieuze concurrent te zijn. In dit verhaal worden diverse zaken vermengd, zoals in het leven van een politiemann in werkelijkheid ook wel zal gebeuren, maar waar je in boeken alleen maar door wordt afgeleid. Het accent van het verhaal ligt vooral op de mensen en hun onderlinge verhoudingen. Wie weet van Radley nog allemaal leert, voorlopig is haar werk niet meer dan 'wel aardig'. (TC)

De dood van een eerstejaars Harvard-student vertoont veel gelijkenis met die van Raspoetin, onderwerp van college op de middag van de moord. Het meisje dat op de bewuste avond juist een eerste afspraakje met het slachtoffer had, twijfelt er dan ook niet aan dat één van de bij het college aanwezige medestudenten, of misschien zelfs de bewonderenswaardige vrouwelijke professor, de dader van deze gruwelijke moord moet zijn. Niet geremd door enig benul gaat zij voor amateur-detective spelen. Alle verdachten worden met een smoesje bezocht en ondervraagd, en langzamerhand wordt duidelijk dat haar jaargenoten niet alleen harde werkers zijn, maar dat er een heel netwerk van relaties, vroegere liefdes (zelfs homoseksuele verhoudingen tussen blank en zwart), drug-gebruik en politieke sektes bestaat. Tenslotte weet ze na veel praten en redeneren de dader aan te wijzen. **Death of a Harvard freshman** van Victoria Silver (Bantam, VD, 14,75) is niet onaardig, maar helaas niet spannend en de personages komen niet van de grond. Het blijft oninteressant, zachtmoedige brave Hendrikken. (MB)

The speaker of mandarin (Arrow, VD, 12,30) van Ruth Rendell is een gezellige klassieke Engelse thriller met Rendells bekende inspecteur Wexford in de hoofdrol. Alle elementen van dit genre zijn aanwezig. Een aristocratisch milieu, een in-

specteur die daar buiten staat en daarom argwanend wordt bekeken, gefrustreerde huwelijken, financiële problemen en natuurlijk de Moord of was het Zelfmoord. Rendell heeft kennelijk een reis door China gemaakt, want zij beschrijft uitgebreid steden en dorpen en de ongemakken van het reizen daar. Ook de problemen die het geeft om zich in China in het Engels verstaanbaar te maken komen zeer aannemelijk over. Rendell is uitstekend in staat om een verhaal te vertellen en weet de lezer ook los van het plot te boeien. De intrige zelf blijft zo'n beetje tot de laatste bladzijde een verrassing. De thematiek van het genre en ook de manier waarop het wordt aangepakt vertonen natuurlijk wel sporen van oubolligheid, maar dat maakt dit boek nog niet vervelend. (DB)

Oude lucht

'Move over Smiley, Audley is coming', staat er uitdagend op de omslag van **The old vengeful** van Antony Price (Panther, VD, 13,60). De verwijzing naar Le Carré's geheim agent is niet zonder betekenis. David Audley zit in hetzelfde vak en op het eerste gezicht is er een duidelijke overeenkomst: Audley lijkt er, ondanks een bewonderenswaardige inzet, weinig illusies op na te houden. In dit boek heeft hij de lucht gekregen van een KGB-project dat *Vengeful* heet, de naam die door een hele serie oorlogsschepen wordt gedragen. De hoofdpersonen zijn vooral bezig met het ontrafelen van historische raadsels. Het feit dat deze tegen het einde slechts bliksemafleiders blijken te zijn, doet er niets aan af dat ze wel het leeuwendeel van de aandacht krijgen. Je vraagt je af waarom Antony Price niet beter historische romans zou kunnen gaan schrijven. (FH)

Kerk en Staat

Shadow of death (Ballantine, VD, 12,75), is de vijfde thriller met father Koesler in de hoofdrol en mag weer zeer geslaagd heten. Dit keer heeft William Kienzle enige research verricht om in zijn verhaal de geschiedenis van de Haitianen, althans van een groep daaruit, de Rastafari, een belangrijke rol te laten spelen. Kienzle zou geen ex-priester zijn als hij daarbij hun religieuze overtuigingen en in het bijzonder hun houding tegenover de Rooms-Katholieke kerk niet speciale aandacht gaf. Kenmerkend voor Kienzle is, dat het verhaal een tamelijk ingewikkelde intrige bevat, waarvan in het begin van het boek elementen worden aangereikt, waarbij de lezer ook alvast een kijkje achter de schermen van de criminelen wordt gegund. Aan het eind van het boek blijkt het dan natuurlijk net even anders te liggen dan het aan het begin leek.

Minstens zo kenmerkend is het milieu van de R.K.kerk waarin al deze boeken zijn ondergedompeld. Talrijk zijn ook dit keer de anecdotes uit die sfeer, die Koesler zich steeds weer weet te herinneren. Zelfs komt de nadruk in de Koesler-mysteries steeds meer op deze anecdotes te liggen, ten koste van de handelende rol van Koesler. Deze treedt steeds meer terug ten behoeve van bijv. inspecteur Koznicky en de andere vaste medespelers. Het is daarbij opvallend hoe Kienzle in alle boeken consequent vasthoudt aan hun karakters, wat deze verhalen langzamerhand tot een echte serie maakt. (DB)

In **A loyal and dedicated servant** van John Griffiths (Charter, VD, 14,75) wordt een van de hogepriesters van de CIA ervan verdacht een verrader in dienst van Moskou te zijn. Een nauwgezette analyse van oude dossiers moet duidelijk maken wie hij is. Die taak wordt verricht door een uitgetreden agent die men weet te overtuigen dat hij zijn land opnieuw moet dienen. De zwaarwichtigheid van het spionagevak en de moraliteit van het beroep worden nogal dik aangezet. Spioneren voor Rusland is blijkbaar een serieus onderwerp. (TC)

Wie voor spion is opgeleid, is in zijn eerste leugen nog niet gestikt. Het slinkse bestaan is een uitstekende voorbereiding om ook in het persoonlijke leven scheef te gaan. Ondanks de verhouding met de vrouw van zijn ondergeschikte weet een Engelse agent in **Think big, think dirty** van William Garner (Methuen, VD, 13,60) het verschil tussen krom en recht te onderscheiden. De Russische operatie die op die manier verijld. Het geluk in de persoon van een dubbelganger van een Rus (een door en door Engelse zuurstokkenfabrikant) helpt ook een handje mee. Garner is een milde epigoon van de Carré die moet oppassen niet te leutig te willen zijn. (TC)

Hitler weer actief

Colin Forbes heeft **The leader and the damned** (Pan, VD, 13,60) gebaseerd op de even stoutmoedige als ongelofwaardige hypothese dat Hitler op 13 maart 1943 bij een aanslag om het leven is gekomen. Zijn plaats werd toen ingenomen door een dubbelganger, die door Martin Bormann ontdekt en getraind is. Het verhaal volgt de oorlog vanaf 13 maart en beschrijft in het bijzonder de avonturen van een Britse agent die naar Duitsland wordt gestuurd om uit te vinden of Hitler zelf de militaire operaties leidt en waar zijn hoofdkwartier zich bevindt. De dekmantel voor zijn missie is een Engels vredesaanbod aan de Führer. Hij ontdekt dat Hitler de echte niet is, maar wordt echter door de Gestapo gegrepen. Hij weet te ontsnappen, op de hiel gezeten door de Gestapo.

Het absurde uitgangspunt heeft de schrijver niet geïnspireerd tot een meer dan middelmatig verhaal vol eentonige actie en goedkoop geweld. (HKo)

Waar blijft de politie

Dangerous edge van Robert Daley (Coronet, VD, 16,65) is een pil van ver over de 400 pagina's, geschreven in een levendige stijl, vol verrassende ontwikkelingen, onafgebroken spanning en trefzekere psychologische typeringen.

De Amerikaanse oorlogsheld Lambert is na zijn steentje aan de bevrijding van Frankrijk te hebben bijgedragen in dit land blijven hangen. Zijn grote talenten op crimineel gebied hebben hem de bijnaam 'Het Brein' bezorgd. In dit boek levert hij zijn grootste wapenfeit. Met een groep van twaalf man haalt hij alle privé-kluizen van de onneembaar geachte bank van Nice leeg. De gigantische buit bestaat uit geld, goud en juwelen die toebehoren aan rijke en prominente burgers. Onder leiding van inspecteur Bellarmine wordt onder zware druk van pers en politiek een grootscheeps onderzoek ingezet. Langzamerhand wordt het net om Lambert en zijn medeplichtigen strakker aangehaald.

Lambert heeft echter nog een sterke troef achter de hand. In de kluizen heeft hij belastend materiaal gevonden voor kopstukken in de Franse politiek en hij begint hiermee op de juiste plaatsen druk uit te oefenen om zijn nek te redden. (HKo)

William Marshall doet een poging om de 87th precinct van Ed McBain over te plaatsen naar Hong Kong. In **Skulduggery** (Ballantine, VD, 12,75) doet hij verslag van de op het eerste gezicht onsamenvhangende activiteiten van de politiemensen van één bureau. De één probeert een afperser op heterdaad te betrappen, de ander onderzoekt een stel berovingen en de derde is op zoek naar de identiteit van een aangespoeld geraamte. Vooral via elkaar kruisende, vaak zeer geestige, dialogen wordt de lezer van de voortgang op de hoogte gesteld. Zo rap schieten de *one-liners* over en weer dat het verhaal soms moeilijk te volgen is. Tenslotte komen de verschillende zaken tegelijk tot een climax.

Het leven in Hong Kong lijkt een voortdurend gevecht tegen de chaos. Politiemensen proberen zich staande te houden in een gevecht tegen hebzucht en corruptie, maar schieten hopeloos tekort. Gelukkig doet *Sir Geoffrey Howe* erg zijn best om deze wijze van leven te behouden. (FH)

Prisma Detectives Moordboeken Stuk voor stuk voortreffe-lijk Vaste prijzen: f7,90 - f8,90 - f9,90

Bij de boekhandel

Rauwe Werkelijkheid

Para-Abnormaal

Colin Wilson is een schrijver en essayist die erg is geïnteresseerd in het vreemde en afwijkende. Een van zijn werken is een populair-wetenschappelijk boek over paranormale begaafdheid en vooral over de serieuze bestudering ervan. Zijn uitgever zag in dat er maar één manier was om dit boek in T&D besproken te krijgen en verzond de titel **The psychic detectives** (Pan, VD, 16,65). Het is een titel die eigenlijk alleen op het laatste van de acht hoofdstukken slaat. Op een zeer leesbare manier laat Wilson zien hoe sinds het begin van de 19e eeuw, geloof en scepsis omtrent het paranormale elkaar hebben afgewisseld. Steeds weer doen zich feiten voor die niet logisch te verklaren zijn: een medium ziet bij het vasthouden van een Romeinse vaas beelden uit de oudheid, een helderziende weet – geconfronteerd met de foto van een vermiste – zijn verblijfplaats. Logische verklaringen voor deze verschijnselen blijken telkens weer tekort te schieten.

In het laatste hoofdstuk nemen de Nederlanders van de Hurk en Croiset een belangrijke plaats in. Wilson concludeert dat hoewel achteraf vaak blijkt dat helderzienden het bij het rechte eind hebben gehad, hun bijdrage aan het onderzoek zelden van beslissende betekenis is. Een gewone detective blijft daarom ook aan te bevelen.

Samen met Patricia Pitman stelde Wilson een **Encyclopedia of Murder** samen (Pan, VD, 21,95). Het gaat hierbij om pathologische in plaats van paranormale zaken. De auteurs beginnen met ruiterlijk te erkennen dat het niet goed mogelijk is om een volledig overzicht te maken van alles wat met moord te maken heeft. Het gaat vooral om bijzondere Engelse en Amerikaanse moordzaken, naast een enkele Franse en Duitse. Langzaam maar zeker ging het 650 pagina's dikke boek steeds meer boeien. Schrijvers die op zoek zijn naar inspiratie kunnen dit boek goed gebruiken.

In een inleiding van 30 bladzijden geeft Wilson een verantwoording voor zijn belangstelling voor het onderwerp die mij niet alleen vergezocht, maar bovendien hypocriet voorkomt. Het is niet uitgesloten dat een deel van de moordenaars wordt gedreven door een wens aan een overgeorganiseerde samenleving te ontsnappen, maar het doen voorkomen of dat de enige reden is voor je belangstelling voor hun daden, lijkt mij niet helemaal eerlijk. Ook Wilsons interesse zal wel het resultaat zijn van 'lagere' en 'hogere' hartstochten. (FH)

Britse Misdaadgolven

Nieuwsbrief van HRF Keating

Foto: Fay Godwin

journalist die zijn weg in de wereld weet, Roger Sheringham. *Dead Mrs Stratton* was de Amerikaanse titel van het boek dat oorspronkelijk in 1933 werd gepubliceerd als *Jumping Jenny*, een van de beste uit de reeks.

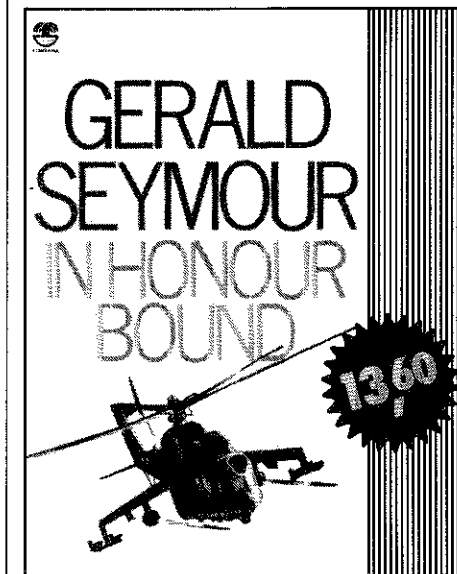
Berkeley heeft ook bijgedragen aan een buitenissige reprise van Macmillan, **Ask a policeman**, een van die boeken die in de jaren '30 zijn gemaakt door een schrijverscollectief, de leden van de Detection Club (Een eetgelegenheid die voordeel heeft van deze reprise). Dorothy L. Sayers was een van Berkeley's mede-deelnemers. Een andere heruitgave die een zaak goed doet (om eerlijk te zijn, eentje waarvan ik minder profijt heb) is **The man in the queue** uit 1953 van Josephine Tey door Penguin. Strict genomen valt dit boek misschien niet in de categorie 'Opgravingen' omdat het werk van Tey (*The Franchise affair*) terecht, nauwelijks niet herdrukt is. Tey liet de rechten na aan de National Trust. Maar boeken die wel echt opnieuw boven de aarde zijn gebracht, zijn de uitgaven van de betrekkelijk nieuwe Black Box-serie van Zomba Press. Het gaat om dikke boeken, die drie of vier romans bevatten van Amerikaanse 'pulp'-schrijvers, die met hun uitstekende, harde, directe manier van schrijven tot nu toe het Britse publiek, of misschien beter de Britse uitgevers, niet aanspreken. De meest recente lading bestond naast werk van schrijvers als Horace McCoy *They shoot horse, don't they?* uit **Four novels by Anthony Boucher**, in zijn dagen de toonaangevende Amerikaanse misdaadrecensent en een schrijver van listige klassieke detectiveverhalen vol charme. Een andere redelijk nieuwe heruitgave-reeks is **Everyman Paperbacks** van Dent. De beste van de meest recente boeken is vermoedelijk **Drink to yesterday**, bedacht door een echtpaar dat schreef als Manning Coles. Het boek steunt op de ervaringen van Cyril Coles als een Britse agent achter de linies in de Eerste Wereldoorlog (De held doet zich voor als een Nederlander). Het boek dat korte metten maakt met de glans die om spionage hangt, op dezelfde manier als *Ashenden* van Somerset Maugham, is beslist aan te raden.

Harry Keating

HRF Keating is behalve criticus ook schrijver van de met name van de Inspecteur Ghote-detectives

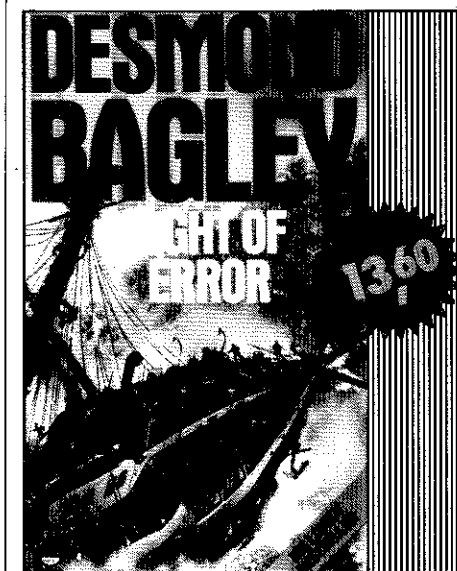
New in paperback

At all bookstores

Barney Crispin, SAS Captain, is sent urgently to the Afghanistan border on the direct orders of the Foreign Secretary. His mission – to organise the destruction of one of the new Soviet helicopters and to bring back to Britain its secret parts. But the guerillas he trains and sends in, fail. In defiance of his express orders, he goes in himself.

'Action is what Mr. Seymour does best ... terse, clipped, sometimes brutal ... genuinely exciting'

The sea and its secrets always fascinated the Trevelyan brothers. It is on a remote Pacific atoll that Mark dies – or so Mike hears. There were reasons enough to force Mike to investigate. There were just two clues – a notebook in code and a lump of rock – enough to trigger off a hazardous expedition, and a violent confrontation far from civilisation. **Night of Error** takes its rightful place in Desmond Bagley's list of novels

van itmar
Importer/Distributor Amsterdam

VEEN'S NEDERLANDSE THRILLERS!

Een ijzersterke serie kwaliteits-thrillers
van eigen bodem.
Een onverbiddelijk alternatief
voor alle oprechte misdaadminnaars.

EEN OVERZICHT

- Capel, Neber, Post, Thijssen GEVAARLIJKE TERREIN f 5,00
Theo Capel KLEIN VERDRIET f 17,70
Theo Capel BIJTEND SPUL f 17,90
* Theo Capel KWADE TROUW f 17,90
Willy Corsari DODEN DANSEN NIET f 15,55
Willy Corsari EEN EXPRES STOPTE f 15,55
Willy Corsari HET MYSTERIE VAN DE MONDSCHINSONATE f 15,55
Willy Corsari VOETSTAPPEN OP DE TRAP f 15,55
Willy Corsari SPELEN MET DE DOOD f 15,55
Willy Corsari DE MISDAAD ZONDER FOUTEN f 15,55
Willy Corsari DE WEDDENSCHAP VAN INSPECTEUR LUND f 15,55
Bert Hiddema ZWART GELD f 17,70
* Bert Hiddema PIRI-PIRI f 17,50
Hans Neber SCHIJN BEDRIEFT f 17,70
Hans Neber WIE ZWIJGT STEM TOE f 17,70
Hans Neber DUBBEL SPEL f 17,70
Hans Neber VERGEEFSE MOEITE f 17,70
* Hans Neber OPZET IN HET SPEL f 17,50
Jacques Post LEER OM LEER f 17,70
Jacques Post EEN SAMURAI IN ROTTERDAM f 17,70
Jacques Post STILLE WATERS f 17,70
Jacques Post DE MEIMOORDEN f 24,75
* Jacques Post HET JAAR VAN DE RAT f 24,90
Felix Thijssen JACHTSCHADE f 17,70
Felix Thijssen WILDSCHUT f 17,70
Felix Thijssen RATTEVAL f 17,70
Jan Vanyan WIT WINT f 19,90

De met een * aangegeven titels zijn in 1984 verschenen
of verschijnen nog dit jaar.

OVERAL IN DE BOEKHANDEL

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

Kerstmis in Cadillac

KORT VERHAAL DOOR BERT HIDDEMA

Cadillac is een stadje ten Oosten van Bordeaux, dat – laat daarover geen misverstand bestaan – niet genoemd is naar het Amerikaanse automerk waarmee gangsters en politici rondrijden.

Tweede Kerstdag 's morgens sta ik nog onbekommerd gospels te croonen met de kudde kalkoenen in de wei.

'Ik heb ho-onger!'

'Oui. Oui. Oui,' kaatsen ze terug.

'En het is Ke-erst!'

'Oui. Oui. Oui.'

'Dus vreet ik jullie o-op!'

'Oui. Oui. Oui.'

Daarna sta ik een tijdje naar het voeren van die andere pechvogels te kijken. Madame Andurand plant een kistje in het stro en gaat tussen de blazende ganzen zitten.

'Bijten ze nooit?'

'Alleen als je bang voor ze bent...'

Gehaaid trekt ze een knoert tussen haar benen en masseert met vaste hand de keel, terwijl de maïs door een trechter naar binnen glijdt.

Een gans geeft tussen de 0.7 en 1.4 kilo *foie gras*.

Met een dozijntje blikken begin ik even later aan de terugtocht naar Holland in de notariskleurige Citroën DS die ik heb geleend van een vriend. De Concorde op vier wielen.

Over de radio zegt een man dat het gisteren in de *Midi* 25 graden was. Voor vandaag wordt hetzelfde weer verwacht. *Bonjour!* Tien uur. *Musique*. Chansons. Snel een andere zender opgezocht.

Een restje nieuws.

Om één uur vannacht is bij Béziers een *Train Grande Vitesse* opgeblazen. De balans is voorlopig tien doden en minstens dertig gewonden. Een geluk bij een ongeluk was dat de trein uit tegenovergestelde richting vijfendertig seconden tevoren was gepasseerd. Tot op heden heeft geen enkele organisatie de verantwoordelijkheid opgeëist.

Weer chansons. Ditmaal met melodieën die uit de klassieke muziek zijn gegapt.

Op de brug over de Gironde in Bordeaux staat een vrouw te liften met een bord:

Naar huis.

Maar ook zonder die prachtige tekst had ik haar beslist meegenomen. Ze praat zoals ze eruit ziet: blond, sappig, levendig en ze houdt van lekker eten. Haar *Eau de Lancôme* bevalt me. Meestentijds ruik je het niet. Ze vertelt dat ze een week in de Dordogne was om daar een huis te kopen. Nee, niet voor haar-zelf. Tevcel, veel te veel Nederlanders daar en bovendien bevalt het haar uitstekend in Utrecht. Ze fungeerde als tolk.

Als de motor van de DS puur belcanto begint te zoemen, zie ik knippersignalen van achterop komende auto's. Een Peugeot passeert ons. De chauffeur toetert.

Een leuke band? Als je in een DS rijdt merk je daar niets van door het magnifieke veringssysteem. Zelfs als ik het stuur loslaat spoort hij nog als een trein. Ik zwenk naar rechts over de bobbels van de vluchtstrook. Geen zuchtje. Weer naar links. Niets bijzonders... Of wel?

Weer knipsignalen.

Merci.

Ik neem de eerstvolgende parkeerplaats. Het zonlicht valt op iets metaligs voorin een auto die bij het WC-gebouwtje staat geparkeerd.

Ik stap uit om te kijken welke achterband lek zou kunnen zijn. Links ziet er goed uit, hij schopt tenminste even hard terug. Bij de rechterband twijfel ik aanvankelijk...

Tot ik er recht achter sta. Hij is inderdaad zachter.

Liesbeth hoeft me niet te helpen. Bij een DS gaat het verwisselen van de banden met je pink. Ik kijk haar na als ze naar de WC loopt. Het zou me niets verbazen als dat aanstonds uitdraait op een lekker etentje bij een *routier*.

Nog voordat het wiel los is, komt een van de mannen uit de geparkeerde auto mijn kant op. Zijn manier van lopen bevalt

me totaal niet, alleen al omdat hij hier niets te zoeken heeft. Voorlopig dus maar gewacht met het neerleggen van de kruis-sleutel.

Zonder iets te zeggen loopt hij achter me langs. Op drie meter afstand van mijn rechtopstaande rugharen. Op het moment dat ik voel dat hij stopt draai ik me kwasi-nonchalant om.

Hij spiedt naar de achterbanden van de auto.

Waarom?

Liesbeth komt terug. Ze voelt de vibraties.

'Is er iets gebeurd?' vraagt ze.

'Een lekkende band...'

Voor het eerst werpt ze een blik op de man die onhoorbaar terugloopt.

'Oh...,' zegt ze.

De man heeft nog steeds niets gezegd. Een mager, uitgebeend gezicht. Wreed. Zuidelijk. Spaans? Zuidamerikaans?

Het doet er niet meer toe. Hij is Liesbeth al voorbij.

Zwijgend wissel ik de wielen.

Zij zijn ook met z'n tweeën. Ze rijden in een mosterdkleurige Toyota. Terwijl ik ze passeer kijk ik onwillekeurig op het nummerbord. 251 ZB 26 21.

In een flits vallen mijn ogen op het gezicht van de chauffeur en terstond zie ik dat hij gezien heeft dat ik hem zag.

Ik herken hem.

Schrik.

Dus het zonlicht weerkaatste op een revolver. Uit de brand ben je als je in zo'n officieelkleurige DS rijdt. Daarom kwam die knaap natuurlijk kijken. Ze dachten dat ik een smeris was.

Een dik, decadent gezicht. Met bril. Begin dertig. Ik herkende hem van een foto uit de krant, een paar jaar geleden. De enige foto die van hem in omloop is en er wordt nog altijd over getwist of hij lijkt.

Nou... Sprekend!

Niemand weet waar hij woont, hoe hij in werkelijkheid heet of in welk land hij geboren is. Ergens in Zuid-Amerika vermoedt men. *El Rojo* wordt hij genoemd. De rooie.

Zat hij achter de zekelijke geniale bomaanslag op de trein?

'Waar komt nummer 21 vandaan?' vraagt ik Liesbeth.

'Dyon... Hoezo?'

Het verwondert me niet dat het maar 35 seconden scheelde dat de twee treinen op elkaar geklapt waren.

Tijdens Kerstmis.

'Had je het over die auto?'

Hij is meedogenloos.

'Die kerel?' vraagt ze en kijkt achterom.

Door alle Westerse geheime diensten wordt hij gezocht. Hij was immers het brein achter tientallen aanslagen, ontvoeringen en gijzelingen, waar dan ook op de wereld. Niemand weet precies voor wie hij werkt. Voor Libië wordt er gefluisterd.

'Ik zie ze niet,' zegt ze opgelucht en draait zich weer om.

Ik wel. In de achteruitkijkspiegel. De Toyota draait de weg op. Twee mannen met minimaal twee revolvers. Experts in moord en doodslag. Volgens het bord in de berm is de eerstvolgende afslag over twintig kilometer.

Zoals gewoonlijk heb ik op reis het nuttige met het aangename verenigd door geen kranten te lezen en niet naar de televisie te kijken, zodat ik geen idee heb wat Frankrijk gedaan kan hebben dat ergens toorn opwekte.

'Een sigaret?' vraagt ze.

'Nee...'

Ik moet mijn handen vrij hebben als de nood aan de man komt. Dat stuk *muchacho* zal toch al danig in zijn ijdelheid gekwetst zijn door die luttele 35 seconden.

'Zei hij nog iets tegen je?'

'Wie?' zeg ik met een zogenaamd vraagteken.

'Die engerd.'

'Oh... die...'

Als een slang sluipde de Toyota dichterbij ons toe. Honderd meter voor ons kruipt een Renault Dauphine. Aan de andere

kant van de middenberm is de weg leeg.

Langzaam geef ik meer gas. Verder vooruit rijdt een vrachtauto met een aanhangwagen en daarvoor, in de bocht een truck zonder oplegger.

Nog achttien kilometer naar de volgende afslag.

'Hij zei niets,' zeg ik en passeer het Dauphientje met een echt-paar, drie kinderen en een hond. De Toyota rijdt ook in de linkerbaan.

'Enge kerel was het.'

'Is het,' corrigeer ik haar. 'Ze zitten achter ons...'

Ze drukt haar sigaret zo bruusk uit dat de vonken alle kanten opspringen, terwijl ze zich omdraait.

'Waarom?'

We naderen de vrachtauto.

'Waarom?' vraagt ze voor de tweede keer.

Ik haal mijn schouders op.

'Dus die kerel zei wel iets tegen je?'

'Nee hoor. Niets.'

'Wat is er dan aan de hand?'

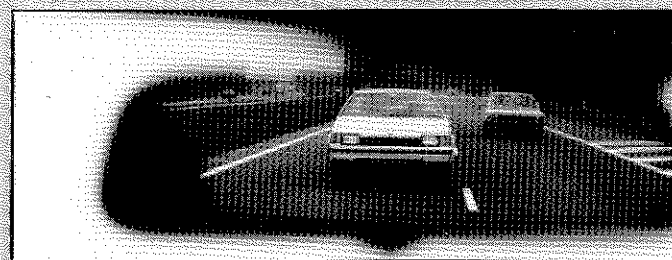
'Het zal wel toeval zijn,' zeg ik. 'Dat ze achter ons zitten.'

'Waarom begon je er dan over?'

'Hier,' zeg ik en geef haar een vuurtje.

Ze schuift van me weg.

'Ik heb geen idee wie ze zijn,' zeg ik in een poging haar gerust te

stellen.

Stom!

'Misschien weten ze wel wie jij bent?' zegt ze.

'Dat lijkt me sterk...'

'Wie ben je dan?' zegt ze er bot bovenop.

Natuurlijk heeft het in dit stadium geen zin met een naam op de proppen te komen. Ik kijk naar mijn gezicht in de spiegel. Een masker met een valse naam.

'Hoe kom je aan die auto?' vraagt ze.

'Geleend.'

'Van wie?'

'Van Jan.'

Ze ziet het belachelijke van haar vraag in en gooit het over een andere boeg. 'Wat is er aan de hand dan?'

Nog vijftig meter verschil. Ik doe de radio aan. Nieuws. Over de bomaanslag. Radio uit. Ze kijkt me schuin aan. Vraagt of de radio weer aan mag.

'Vreselijk, hè? Die bom.'

'Zeg dat wel...'

Nog steeds een meter of vijftig afstand. Honderd-twintig is onze snelheid.

'Jan zit voor schut,' zeg ik. 'Bij een alcoholcontrole gesnapt. In deze auto.'

'Interessant,' antwoordt ze laconiek.

Iets meer gas.

'De Gaulle reed ook in zo'n auto bij die aanslag,' zegt ze. 'Ook zwart.'

'Jan heeft hem van een boer gekocht,' zeg ik. 'Had twintig jaar in een hooiberg gestaan. Toen de eigenaar twintig kilometer gereden had kreeg hij een hartaanval.'

'Achter het stuur?'

Ik doe niet eens moeite om nee te zeggen. Ze is trouwens niet geïnteresseerd. Haar ogen fixeren de Toyota.

Het is toeval dat ze achter ons zitten. Als ze achter de bomaanslag hadden gezeten, reden ze nu de andere kant op. Naar de

grenzen met Spanje of Italië. Tenzij ze nog iets anders gepland hadden. In dat geval zouden ze natuurlijk geen opzien willen baren door ons te vermoorden op een snelweg. Een tolgeweg met maar enkele uitgangen.

Tegelijkertijd heb ik geen zin om te remmen en te riskeren dat ze hun blaffertjes trekken.

Rechts van de weg wordt een wegversmalling aangegeven. Over hoeveel meter is me ontgaan. Nog net op tijd zie ik de truck zonder oplegger naar de linkerbaan schuiven. Acht zwiepende wielen van achteren. Knoerten! Ik toeter. Glip erlangs. Liesbeth kijkt vloekend omhoog naar de chauffeur en maakt een obscene gebaar. 'God in Frankrijk!' schreeuwt ze. 'LUL zal je bedoelen. LUL!'

In het getoeter glipt de Toyota erlangs.

'Dus ze zitten wel achter ons aan?' schreeuwt ze. 'Waarom?'

Ik besluit open kaart te spelen.

'Ik herkende hem...'

'Die kerel... die...?'

'Die andere. De chauffeur. Daarom kwam die andere kijken, tenminste dat denk ik nu... Hij kwam controleren of die band wel echt lek was.'

'En?'

'Je kon het alleen maar constateren als je er recht achter stond. De vering houdt dat in balans. Hij stond te veel opzij om het te kunnen zien...'

Ze zegt niets, bijt op haar onderlip, kijkt even schuin naar me. 'Het zijn terroristen,' zeg ik. 'Ik herkende hem van een foto uit de krant.'

'En in Béziers...'

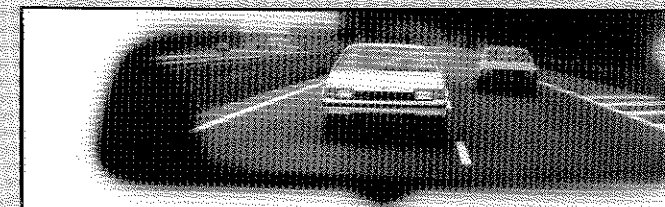
Ze maakt geen bezwaar als ik de radio uitdoe.

'Vandaar,' zeg ik.

'En je bent van de politie?' vraagt ze, terwijl ze zelf nee schudt.

'Zelfs geen spion.'

'Belachelijk,' zegt ze. Het is duidelijk te zien dat ze het niet meent. Ze is bang. Durft zelfs niet meer achterom te kijken.

In de berm staat een manshoge oranje pop met een zwaaiende arm om het naderende gevaar aan te geven. Nog tweehonderd meter. *El Rojo* deinst nergens voor terug. Als het hem uitkomt liquideert hij zijn naaste medewerkers. Hij is paranoïde op het leide af, vandaar dat hij het zo lang heeft kunnen volhouden. Honderddertig. Veertig kilometer meer dan is toegestaan. De Toyota zuigt zich aan ons vast. Ik kan hun voorbumper bij wijze van spreken voelen.

'Ze hebben pistolen,' zegt ze.

'We maken het wel,' zeg ik. 'Zwaaien!' zeg ik. 'Zwaaien!' En wijs naar wat boys die met pikhouwelen en *vin rouge* in de berm staan. Een bord van een *château* verdwijnt in de verstikkende zwarte walm van gloeiend asfalt op een vrachtauto. Gezichten. Petten. Peuken.

'Zwaaien!' roep ik.

Nog een meter tussen onze auto en de hunne. Ik kan de lopen van hun revolvers voelen. Even trap ik op de rem.

Consternatie. Gevloek.

Mannetjes. Meer mannetjes. Verontwaardigd vloekend dat we zo hard rijden. Remmen dus. Eventjes maar. Zwaaien. Toeteren. Als een lopend vuurtje scheuren we langs een paar vrachtwagens, een stoomwals en werkvolk.

Voorlopig zullen ze niet schieten. Teveel getuigen en waarheen zouden ze moeten vluchten? De middenberm is beveiligd en maar één baan is berijdbaar.

Voorlopig zijn we veilig. De gedachte lucht me dermate op dat ik in de lach schiet.

'Zwaaien!' zeg ik, terwijl ik gas terugneem en als De Gaulle vroeger met mijn hand heen en weer wapper.

Open monden alom.

Liesbeth schiet gierend in de lach en begint mee te zwaaien. Ik rem even en trek weer op. Zie ze vloeken onder de zonnebrillen die ze hebben opgezet.

Ik zie ons vieren van bovenaf als bij een televisiereportage uit een helicopter. Een auto aan de kant. Nog een auto. Mannetjes met scheppen. Damp. Vlaggetjes. Knipperlichten. Een bruin bord met kaal geplukte eenden en een *château*. *Ses spécialités*.

Liesbeth houdt op met zwaaien.

'Zwaaien,' beveel ik om te voorkomen dat ze afknapt. 'We hebben die lui in onze zak.'

'Maar hij gaat ons toch niet vermoorden, omdat... omdat jij hem alleen maar... herkend hebt? Nee toch! Nee toch!'

Met beide handen begint ze op haar dijen te slaan. 'NEE TOCH!'

'Als het aan mij ligt niet,' zeg ik en loer de weg af. Het einde van de werkzaamheden is in zicht. Tien meter afstand tussen ons en de Toyota. Remmen. Ze opneuken met mijn trekhaak. Optrekken. Remmen. Gas geven. Opneuken. Ze kwaad maken. Onzeker. Uit balans brengen.

'Zwaaien!' roep ik en toeter naar de wegwerkers.

Een stoomwals.

De trekhaak.

'We kunnen toch gewoon stoppen,' stelt ze voor. 'Tussen al die mensen zullen ze wel uitkijken.'

Dat ik deze mogelijkheid al meteen heb verworpen zeg ik niet. Ik zeg niets. Ik stuur. Loer, spied de weg af. Geconcentreerd op de sprong vooruit die aanstonds onze redding is.

Of niet?

Concentreren.

Ze begint aan mijn arm te rukken. 'Stop dan, man!'

Met moeite onderdruk ik de zigzag van de voorwielen. Opzij van ons springt een werkmans verschrikt naar achteren.

'En wat dan?' schreeuw ik. 'Wat dan?'

'STOP!'

'Dan schieten ze juist!'

Haar greep verslapt.

'Nooit stoppen!' schreeuw ik opgelucht als een vrachtauto naar rechts gaat. 'Nooit stoppen!'

Tachtig. Honderd.

Ja, de weg is vrij.

Als Platini sping ik in het gat...

Enfin. Ze hebben geen schijn van kans tegen ons. Als ze honderd-zestig moeten rijden blijken de meeste auto's broodtrommels te zijn.

Een paar afslagen verder bel ik naar de *gendarmérie* en praat met een *flic* die aan de overkant voor het raam staat. Hij zegt dat hij me niet gelooft, maar zijn mimiek duidt op het absolute tegendeel.

De volgende dag, op de Utrechtse brug, zegt de Radionieuwsdienst dat de afgelopen nacht in de Franse stad Cognac twee terroristen een vuurgevecht hebben geleverd met de politie. Drie agenten kwamen daarbij om het leven, alsmede een der terroristen. De andere wist te ontkomen. Vermoed wordt dat ze te maken hadden met de bomaanslag op de TGV.

Op Oudejaarsdag staat in de krant dat de gedode terrorist drie maal door zijn hoofd is geschoten met zijn eigen revolver.

De andere is nog steeds voortvluchtig.

Hopelijk heeft Liesbeth geen journalisten in haar kennissenkring. Geen idee waar ze woont in Utrecht. We kwamen daar niet aan toe, want ze stapte uit in Tours.

Ze ging liever verder met de trein.

Kijk uit je Doppen

Al direct na de eerste aflevering van deze strip-rubriek ontving T & D een reactie van een geïnteresseerde en enthousiaste lezer. De brief bevatte niet alleen suggesties, nee nee, er volgde ook een waarschuwing. Of wij ons niet wilden verlagen tot het niveau van **Rik Ringers**. En dat was nou opvallend: Rik Ringers is al tientallen jaren een detectivestrip die het uitstekend doet bij het grote publiek. Bij de lezerspolls van het weekblad Kuifje eindigt de serie steeds weer in de hoogste regionen. De heren deskundigen daarentegen blijven het oneens. In het vakblad Stripschrift vielen niet lang na elkaar (van de kant van twee verschillende auteurs) de woorden **vakmanschap** en **vertroosing**. Daarmee is de controverse getypeerd. De serie ligt goed bij de mensen (lees: kinderen), maar in artistiek opzicht zou Rik Ringers niets te bieden hebben. Tekenaar **Tibet** (die ook al een slordige 50 Chick Bill-albums op zijn naam heeft staan) heeft een hekel aan moeilijddoenerij. De lezer moet kunnen zien wat er gebeurt, en daarmee uit. Realistisch, simpel, doeltreffend, saai, routineus. Van Tibet is bekend dat hij af en toe zeven strippagina's per week tekent, een zwaardere klus dan het simpele getal 'zeven' suggereert. Toch kunnen we Rik Ringers niet zomaar terzijde schuiven. Rik Ringers getuigt van groot, zeer groot vakmanschap. De scenario's van **Duchateau** (die in de loop der jaren al meer dan 120 verhalen voor verschillende strips heeft geschreven) zijn goed geconstrueerde, klassieke 'the-butler-did-it-again-detective's.' In 48 bladzijden wordt een geloofwaardig mysterie opgebouwd dat vervolgens door de onkreukbare, kwieke, sportieve, eeuwig jeugdige en intelligente reporter Rik Ringers wordt ontrafeld (die daardoor iets wegheeft van de ook maar zo jong en rein blijvende Cliff Richard die dezelfde idolatie en walging kan oproepen). Duchateau heeft zelden kunstgrepen nodig. De omgeving, de mensen, de misdaad: het is allemaal even gewoon en alledaags. Daarin ligt de kracht van Rik Ringers: herkenbaar en toch verrassend. Het entertainment van Rik Ringers wordt echter niet door iedereen in dezelfde mate gewaardeerd. Critici wijzen op de stereotiepe karakters en de clichématige rolverdeling. Ook Rik Ringers heeft 'zijn' Kapitein Haddock naast zich in de persoon van de brommerige commissaris Baardemakers. Het wereldbeeld van Tibet en Duchateau is conservatief: al gaan de personages wat modieuzer gekleed, de vijftiger jaren leven nog altijd voort in Rik Ringers. De plotopbouw blijkt na 25 jaar en ruim 30 avonturen enigszins mechanisch en voorspelbaar. Toch is Rik Ringers gedurende deze 25 jaar een van de populairste stripdetectives gebleven. Je kunt moeilijk om Rik Ringers heen, hoe ouderwets en kinderlijk de serie soms ook kan zijn.

Martijn Daalder

THRILLERS & DETECTIVES
BESTELFORMULIER

Stuur onderstaande boeken aan:

NAAM: _____
ADRES: _____
PLAATS: _____

	SCHRIJVER	TITEL & PRIJS
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

bedrag boeken extra voor verpakking en verzending totaal

Kosten van verpakking en verzending zijn:
voor bestellingen tot f 25,—: f 3,50
tussen f 25,— en f 50,—: f 2,75
boven f 50,—: f 2,—
Als betaling heb ik bijgesloten een girobetaalkaart/een betaalcheque tnv Thrillers & Detectives, Amsterdam
De bestelling wordt via de PTT bij u bezorgd
NB: Alle boeken zijn ook gewoon via iedere boekwinkel te koop

S I G N A L E M E N T

Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, juni, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 14,75, over te maken op postgiro 5013940 tnv Verzend-boekhuis De Thriller te Amsterdam. Het gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voor België kost een abonnement 375 fr. (incl. porto). Betaling dient vooraf te geschieden op PCR 000-0592006-15 tnv Boekhandel Walry, Zwijnaardse steenweg 6, 9000 Gent. Via deze boekhandel zijn ook losse nrs. te koop voor 75 fr. (excl. porto).

Voorgaande nrs. zijn te verkrijgen door overmaking van f 4,50 per nr. (incl. extra porto). Sommige nrs. zijn uitsluitend nog als fotokopie te krijgen. Geef aan als men dat niet wenst.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken, zijn in iedere boekhandel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op deze pagina kan daarvoor (als voorbeeld) dienen.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik van de toegezonden acceptgiro. Het zenden van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

In Nederland is Thrillers & Detectives op diverse plaatsen los te koop. De prijs per nummer wordt door de wederverkoper vastgesteld met een minimum van f 3,75.

Aan dit nummer werkten mee: Marianne Bernard, Martijn Daalder, Bert Hiddema, Frits Hoorweg, Hans Knegtmans, Hans Kooijman, Coefje Leeman, Martin Lodewijk, Jacques Post, Beatrijs Ritsema, Ed Schilders, Gert-Jan Thomassen, Bert Vuijsje en Wim Voster

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukwerk

Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

VD: importeur van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

In het novembernummer: Het najaarsoffensief op de boekenmarkt. Profiel van Josephine Tey

Kort Amerikaans

Een vuistvuurwapen en een trenchcoat dat zijn de zaken die een privé-detective in ieder geval nodig heeft. Bij de keuze van zijn wapen, mag hij zijn eigen voorkeur laten gelden. Het model van de regenjas staat van te voren vast. Heeft u ooit een detective in een parka gezien of in een jas met raglan-mouwen? Vroeger hoorde er ook nog een gleuthood bij, maar sinds de lengte van het hoofdhaar langer mag zijn, is daar een eind aan gekomen. Dat past niet meer onder een hoed. Een lekker sigaretje schijnt er ook nog steeds bij te horen. De held van Stephen Greenleaf rookt zelfs nog zonder filter. Dat wordt langzamerhand net zo'n wapenfeit als lezen zonder bril.

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
Michael Gilbert The final throw Hamlyn, VD, 12,30	Engelse agent infiltrceert in misdaadorganisatie	Nauwelijks	Gedoseerd, veel dreiging	De politie is toch de baas	Achtervolgingen en ontsnapingen maken het zeer spannend (DB)
Sue Grafton A is for alibi Signet, VD, 11,90	Vrouwelijke private eye lost acht jaar oude moord op	Even wijkt de stoerheid voor vertegenwoordiging	De heldin gaat meestal op tijd op de loop	De moderne detective rookt niet, maar jogt	Onderhoudend, maar niets nieuws onder de L.A. zon (BR)
Stephen Greenleaf Fatal obsession Ballantine, VD, 10,90	Privé-detective keert terug naar geboorteplaats	Hij zoekt zijn oude vriendinnen op	Detective gedraagt zich helaas als welzijnswerker	Laat het verleden met rust	Eerste klas uitlijder van bekende auteur (TC)
Robert van Gulik The red pavilion Scribner, VD, 14,75	Rechter Tie lost drie zaken op	Op een 'eiland van plezier'	Straatvechten wordt tot kunst verheven	Eerzucht, liefde en ziekte brengen de mens tot verval	Goede, goedkope heruitgave (FH)
Elmore Leonard Swag Dell, VD, 12,75	Kleine misdadigers willen grote slag slaan	Swingende vrijgezellen scoren af en toe	Een moord of vijf dreiging	Een ongeluk zit in een klein hoekje	Onderhoudend en geestig (Hko)
Ed McBain Ice Avon, VD, 12,75	Politie jaagt op moordenaar van danseres	Panry-fetisisme is de hoofdschotel	Ruin voorzien	De politie is niet iedereen's beste kameraad	Spannende, vakkundige politieroman (Hko)
Gregory Macdonald Cartoia Fitch Warner, VD, 14,75	Amerikaanse speurder-journalist op carnavalsavontuur in Rio	Brazilianen schijnen veel wulper dan gewone mensen	Levensgevaarlijk lokaal kickdansen	Brazilië is een land van contrasten	Zeer zwakke aflevering van oorspronkelijk leuke serie (BV)
Robert Parker The widening gyre Dell, VD, 12,75	Nette mensen doen ook aan buitenechtelijke sex	Rijpe vrouwen met jonge jongens	Parker schiet tijdens het joggen twee boeven dood	De fijne kneepjes van het schaduw	Blijft een van de betere schrijvers voor grote jongens (TC)
Patricia Wentworth The case is closed Coronet, VD, 12,30	Niechtig betwijfelt schuld van wegens moord veroordeelde jongeman	Een arm die terloops om een schouder wordt geslagen	Meer dan gebruikelijk bij deze schrijfster	Het recht zegeviert, zoals gewoonlijk	Niet eens zo'n heel erg slecht boek (CL)
Patricia Wentworth The Chinese shawl Coronet, VD, 16,65	Actrice met sex-appeal en slecht karakter wordt vermoord	Veel minnaars, maar weinig harde actie	Miss Silver heeft haar breipennen niet echt nodig	Wacht met erven totdat de mensen gewoon doodgaan	Onderweis, maar goed geschreven (Hko)

